WEEKBLAD • 32ste JAARG. • 52 BLZ. • 23-10-69
BELGIË 10 F • NEDERLAND : ABONNEES 75 CT.
1645

robbedoes

3 COMPLETE TEKENVERHALEN

NEE, BILLIE ! AFBLIJVEN ! 'T IS 'T BOT VAN DIE MENEER ! HIJ HEEFT 'T ZELF NODIG, DAT ZIE JE TOCH !...

CINÉ RITZ
5DE WEEK !
SAFARI
DE FILM DIE IEDEREEN MOET ZIEN !

ALIM
CHOC

Roba

Laat dit aan je mamie zien
Ze kan een heleboel mooie
GESCHENKEN WINNEN

REUZE-WEDSTRIJD
DE IDEALE VROUW

Het is heel makkelijk : meespelen met de reuze-wedstrijd
« DE IDEALE VROUW »
3.000.000 Frs. prijzen
Deze week in

mimosa

Guust Flater

door Franquin

Franquin

BESTE ROBBEDOES

Kritisch bekeken

Bijna heel Robbedoes is buitengewoon. Even 1640 doorbladeren : voorpagina : goed gevonden. Njaaja's goed. Guust fantastisch. Beste Robbedoes zeer goed. Caesar goed. Oom Win, afschuwelijk. Sandy goed gevonden. Microverhaal : geen opinie, want dat is te stompzinnig om gelezen te worden. Starter mag weg. Stany Derval goed. Amber en Akka gaat. Jess Long zeer goed. Poesie goed. Dubbel en Dik te slecht om er woorden aan te verspillen. Bollie en Billie fantastisch. En hoe komt het nu dat er zoveel reclame in Robbedoes staat ? En wanneer komt er iets in de plaats van Oom Wim ?

Dirkos Agiaf,
Antwerpen.

Omdat de adverteerders Robbedoes zo'n machtig blad vinden dat door zovelen met zoveel belangstelling wordt gelezen. En daardoor kunnen we de kwaliteit van het blad weer opvoeren zonder d prijs te verhogen.

Dat houd ik vast...

Ik lees Robbedoes nu al ruim een half jaar. Verscheidene andere tijdschriften heb ik al gelezen en laten valln, maar Robbdoes houd ik vast. Toch vind ik dat er nog enkele verbeteringen aan kunnen gebeuren. Jess Long vind ik een snertverhaal. En al die andere humor is overbodig. Oom Wim mag blijven - korte maar boeiende verhalen. Laat de microboekjes eruit. Verder is Robbedoes machtig.

Piet Depuydt,
Oostende.

Lezers in Indonesië...

Allereerst mijn complimenten aan uw adres voor uw blad, dat ik met mijn leeftijd van 27 jaar nog steeds trouw lees. Aangezien uw blad ook in Indonesië wordt verkocht, zou ik daarvan gebruik willen maken om zo aan een correspondentievriend te komen, die tevens postzegels verzamelt. Leeftijd doet er niet toe. Taal ook niet, want ik ken ook Maleis.

K. van As,
Wega 34, Hoogeveen.

Geen goeie kant aan

Ik neem Robbedoes al hèèl lang. Vroeger leek dat blad van u nog érgens op. Nou is er geen lezen meer aan. Van uw strips wordt ik Kotsmisselijk, vooral van die Guust. Mijn opa zou 't beter tekenen. Als ik de naam Caesar maar hoor, word ik al ziek. Robbedoes en Kwabbernoot zijn hartstikkerot. Franquin is een lammeling. Oom Wim is een dikke papzak. Zonk en Stronk zijn voor de vuilnisbelt (arme vuilnisbelt !). De Smurfen zijn goed voor 1001 nacht. De microverhalen zouden beter nog wat kleiner zijn, zodat ze geheel verdwijnen. Mulligan is goed, want Berck is een tekenaar van Kuifje. Rolf Karsten is een papkind. Starter zou beter een raket testen, dan zien we hem misschien nooit meer terug. Mijn broertje van anderhalf jaar vindt Bollie en Billie héél tof. Ik niet. 't Is afschuwelijk. Sofie is... is... Pwoaa ! Ziezo. Ik durf wedden dat dat stelletje knoeiers van de redactie mijn brief niet durft publiceren.

Ivo Hertecamp,
Vilvoorde.

OOK DAARIN HEB JE 'T HELEMAAL MIS, IVO.., EN DAARVOOR HOEVEN WE ECHT ONZE DURF NIET AAN TE SPREKEN. JE MAG GERUST JE MENING... SCHELDEN, MAAR HOU JE BROERTJE VAN ANDERHALF JAAR GOED IN DE GATEN, DIE HEEFT ER NU AL 'N GOEDE KIJK OP !

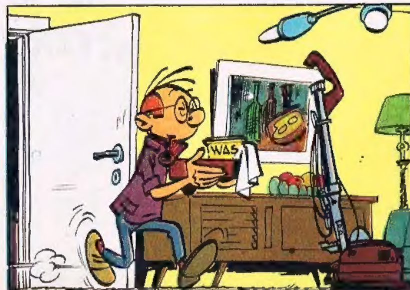

caesar

POESIE

DOOR PEYO

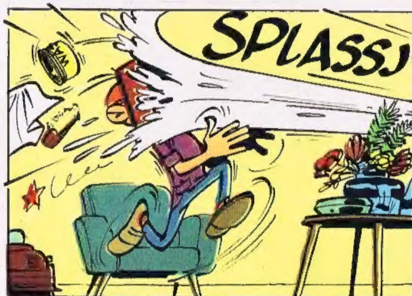

---

cesar

DE GOUDM

ZEG 'NS, WAT VALT ER HIER TE LACHEN?
DAT ZUL JE METEEN ZIEN, OF LIEVER GEZEGD PROEVEN! HAHA

NOU ?!
?

SUIKER...
... GEWONE POEDERSUIKER
!

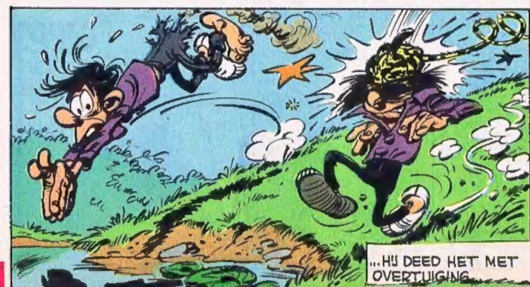

OFSCHOON HIJ 'T BOEK HAD, HEEFT DE SUKKEL DUS 'N SUIKERMACHINE GEBOUWD!
DAT IS NOG NIET ALLES: ZIJN MEDEPLICHTIGEN ZIJN ER OOK NOG...

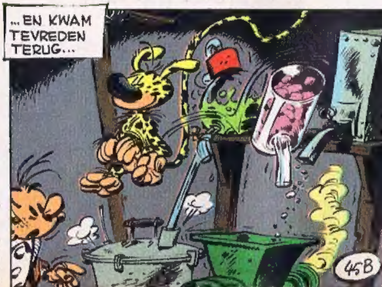

NU JE HET ZEGT... ZIJN MEDEPLICHTIGEN?...
TOEN ALLES IN KANNEN EN KRUIKEN WAS, HAD WIEBELING GEEN ZIN MEER OM...

...DE POEN MET HEN TE DELEN. HIJ HEEFT ZE DAAROM IN EEN KERKER OPGESLOTEN WAAR IK ZE ONTDEKT HEB TOEN IK DE MARSUPILAMI VOLGDE, DIE HUN AANWEZIGHEID ROOK.
45A

EN JE HEBT HEN WEG LATEN GAAN?
MAAK JE MAAR NIET DRUK, DE MARSUPILAMI HEEFT ZICH MET HUN VERTREK BELAST.

INDERDAAD..
KLAP

...HIJ DEED HET MET OVERTUIGING

...EN KWAM TEVREDEN TERUG...
45B

AKER

DOOR FOURNIER en Franquin

De goudmakersmachine werkt prima. Maar je moet zien wat eruit komt...

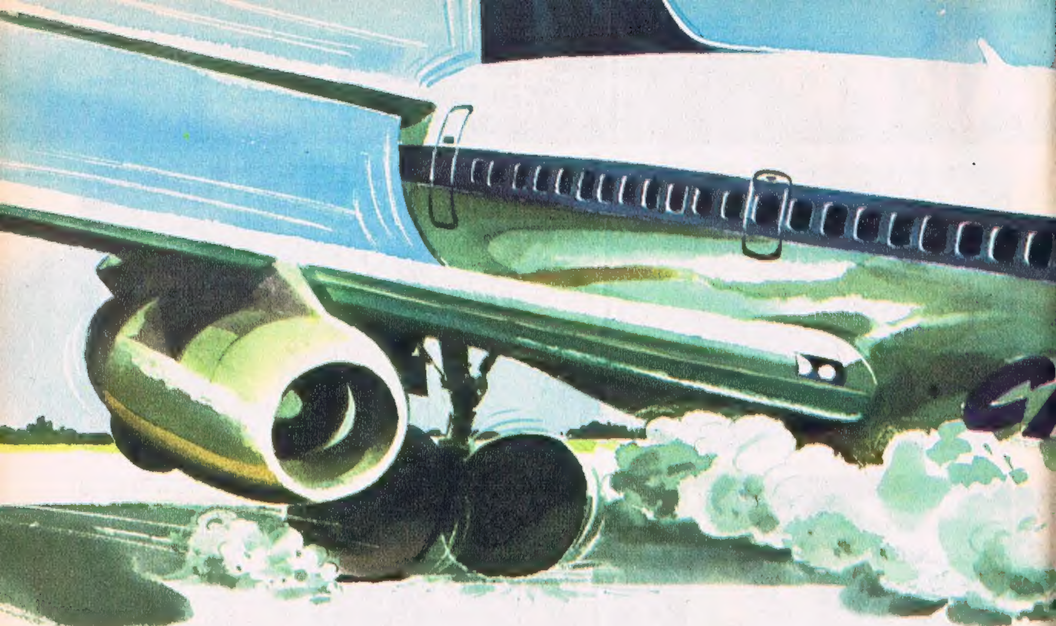

wordt vervolgd

veiligheid

Het grote probleem met een heleboel mensen is dat ze niet verder nadenken dan hun neus lang is. Dat heb ik 'n paar dagen geleden weer maar eens gemerkt toen de papa van Bollie z'n baas, meneer Kopstuk-de Nek, moest gaan afhalen toen die van een zakenreis terugkeerde.

Toen Bollie hoorde dat zijn papa naar het vliegtuig ging, was er geen huis meer met hem te houden. Hij bewoog hemel en aarde om mee te mogen. Ik bewoog alleen de aarde en wel op het juiste ogenblik ; precies voor ze in de auto stapten ben ik achterin gesprongen.

De papa van Bollie heeft het pas gemerkt toen we vlak bij het vliegveld waren. Ik gaf hem een hartelijke lik achter z'n oor en daar was hij niet op voorbereid. Hij draaide zich bijna op hetzelfde ogenblik helemaal om, om naar mij te kijken.

Toen de mannen van de wegenwacht de auto uit de greppel gehesen hadden (als je die stommelingen een ogenblik uit het oog laat, doen ze domme dingen — ik bedoel daar natuurlijk de auto's mee... was de papa van Bollie nogal prikkelbaar, en hij zei notabene dat het mijn schuld was als hij z'n baas zou missen (ik vraag me af waarom hij eigenlijk op die man wou schieten !).

Hij speelde het klaar om de auto op slechts tien minuten van de grote poort waarop staat AANKOMST, te parkeren ; en overstelpte mij met aanbevelingen voor hij de wagen verliet. Ik mocht niet overal m'n haren verstrooien, omdat meneer Kopstuk-de Nek in de wagen moest zitten. Ik mocht niet blaffen als een idioot (ik zou hem graag gezegd hebben dat idioten niet blaffen — die miauwen — maar hij had het portier al dichtgeklapt). En toen is hij of een drafje met Bollie naar de Grote Hall gehold.

De hond is een goede mensenvriend. Ik zei bij mezelf dat ze het zonder mij nooit klaar zouden spelen om meneer Kopstuk-de Nek tussen al die mensen te vinden. Daarom heb ik dat kleine ijzeren ding losgepeuterd, waarmee het portier afgesloten wordt — een trucje dat ik mezelf geleerd heb — en ik heb het op een lopen gezet om hen in te halen.

De hall van een vliegveld is een enorme ruimte met een betegelde vloer die overal vol koffers staat en waar een dame voortdurend in verschillende talen cijfers afroept met een stem die net eender klinkt als die van Bollies mama als ze zin heeft in een bontmantel, en over het hoofd van Bollies papa aait. Daar ben ik binnengegaan en ik heb Bollie en z'n papa onmiddellijk gevonden.

Ze waren natuurlijk erg verbaasd toen ze me zagen. Ik heb hevig met m'n staart gekwispeld om hen te zeggen dat ze zich nergens bezorgd over hoefden te maken en dat ik me wel met alles bezig zou houden. Op dat ogenblik moest ik ineens heel nodig.

Ik moet erbij zeggen dat ik veel gedronken had voor wij weggingen. Er bleef mij werkelijk niets anders over dan naar buiten gaan. Ik zag niet ver van ons vandaan een deur waarop stond DOUANE en ik ben daar naartoe gehold. Bollie en z'n papa wild roepend achter mij aan. « Hier, Billie ! Hier ! » brulden ze, maar ze mochten niet bin-

De mening van
BILLIE
de hond

Tekst : Yvan DELPORTE

Tekeningen : ROBA

nen. Ik zag weer een andere deur waardoor je naar buiten kon komen, en daar kwamen een hele drom vreemdelingen door naar binnen. Ik geloof dat ik er wel een paar heb laten struikelen, maar ik heb wijselijk niet omgekeken.

Buiten stond ik ineens op een enorm veld met cement op de grond en ik begon onmiddellijk ijverig te zoeken naar een lantarenpaal of een boom. En wat dacht u ? **Er was er niet één !** Niet eens een wegwijzer ! Geen mast ! Zelfs geen standbeeld ! En dan bazelen ze voortdurend over vooruitzien !

Daar stond ik dus, midden in die cementwoestijn buiten adem, m'n tong uit m'n bek, toen ik ineens een geweldig gedruis achter mij hoorde. De tijd om m'n kop om te draaien en wat zie ik ? Een vliegtuig dat op geen paar meter afstand als een blok blijft staan, z'n voorpoot intrekt en z'n staart opheft.

Later heb ik gehoord wat er preices gebeurd is : de meneer die dat vliegtuig bestuurde had me gezien tijdens het taxiën na de landing. Daar hij lid was van de Dierenbescherming heeft die taxi-chauffeur (ik geloof wel dat ze hem zo noemen) mij willen ontwijken, en heeft daarom hard geremd, maar hij moet een verkeerd gebaar gemaakt hebben, want het landingsstel verdween. Ik moet eerlijk zeggen dat ik er niet veel van snap. Ze hadden het voortdurend over taxi's en landingstellen, maar ik heb alleen een vliegmachine gezien.

In een oogwenk wemelde het van de ziekenwagens en auto's en een juffrouw in een blauwe jurk was de eerste die uit de machine stapte, terwijl ze naar binnen riep, dat de passagiers kalm moesten blijven. Ze zag groen in haar gezicht, die juffrouw, en ze had zo'n rare, bibberende stem.

Er kwam zo'n soort linnen buis uit het vliegtuig om de mensen eruit te laten ; ze lieten zich van bovenaf naar beneden glijden zoals op de kermis. Dat is misschien wel plezierig, maar als je het mij vraagt, is een trap toch praktischer. Meneer Kopstuk-de Nek, die zich onder de passagiers bevond, scheen het in ieder geval helemaal niet leuk te vinden.

Ik heb nooit goed begrepen wat al die brandweermannen rond dat vliegtuig deden. Later heb ik gehoord dat er brandgevaar geweest moet zijn.

Na alle verklaringen in het kantoor van het vliegveld, met de meneer die het vliegtuig bestuurde en de juffrouw die voortdurende herhaalde : « Kukku... kalm b-b-lij-vven... Alles is in orde... Er is n-n-iets aan d-de hand... Kukku kalm blijven »... en ook met Bollie en z'n papa die een heleboel vragen moest beantwoorden, kortweg na dat alles, verzocht meneer Kopstuk-de Nek een grote gunst aan de papa van Bollie, of hij hem, alsjeblieft, nooit, nóóit meer van het vliegveld wilde komen halen.

Ik ben het daar volkomen mee eens ! Vliegvelden zijn geen rustige plaatsen, er zou daar veel meer voor de veiligheid gedaan moeten worden. Ze zouden er bijvoorbeeld voor moeten zorgen dat er lantarenpalen of bomen op dat kale cementen veld kwamen.

Johan en Pirrewiet
door Peyo

Alweer? Ik dacht dat ik u gezegd had mij niet meer lastig te vallen!
Ik vraag u maar een ogenblikje!

U wilde me toch niet geloven, nietwaar? Wel, nu zult u toch overtuigd worden!
Hik!

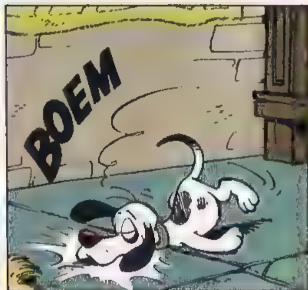

Maar... die hond is beschonken!
Jaja! "In vino veritas"! Dat was het enige middel om hem aan het praten te krijgen!

No... nooit! Hik... Ik zeg toch niks... ni... hiks! Niks... Poeh!

Hemeltje! Die stem! Maar dat is...
Jaja!... Hik... Dat ben... ben hik! Dierderhik! Ben hik... hik... veel veranderd?

Ma... maar maak je ni... hik... niet be... bezorgd, Hi... Hikdegonde! Johan en Pi... Pirrewiet... die ken je... hik... nog niet, maar dat geeft niks... zij zullen... alles regelen...

En dan... Hik... gaan we tr... trouwen en zijn we he... hik... Heel gelukkig! En we zullen een he... heleboel ki... kinderen krijgen!... maar geen hond! Want ho... honden kan hik niet uitstaan...

BOEM

Verschrikkelijk! Blijft hij altijd zo?
Altijd! Behalve als ik hem de antidosis geef, die ik alleen ken! Maar dat doe ik slechts onder één voorwaarde!

Oh, zeg mij, welke? Ik zal alles doen, als Dierderik maar weer wordt zoals vroeger!

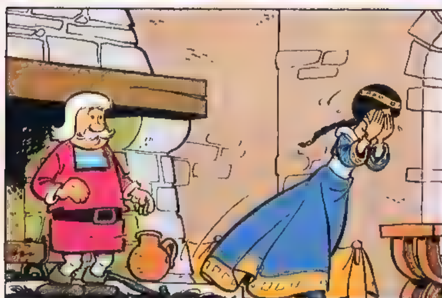

Goed, maar dan moet u eerst met mij trouwen!
Z

DE HEKSERIJ VAN BOZERIK

Ze hebben Diederik dronken gevoerd, dat was het enige middel om hem aan het praten te krijgen...

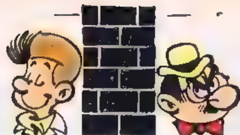

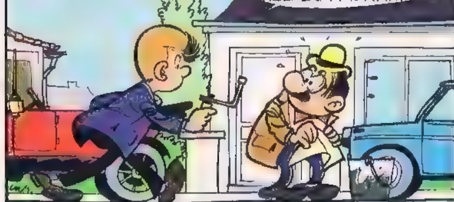
wordt vervolgd

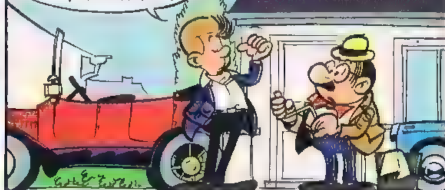
BRAM JAGER EN ZIJN BUUR

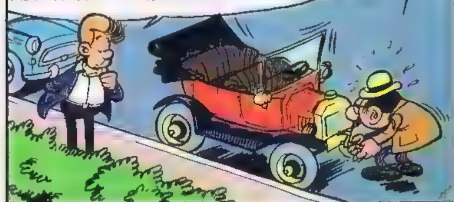
door Francis

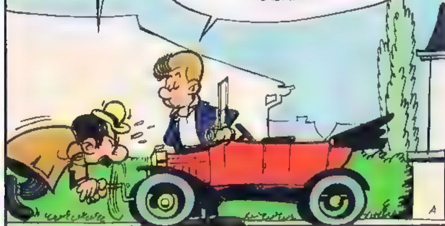

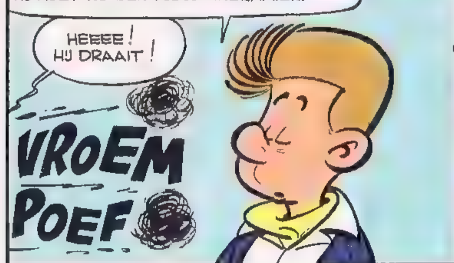
DE PROEF OP DE SOM

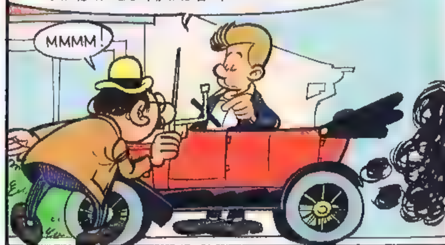

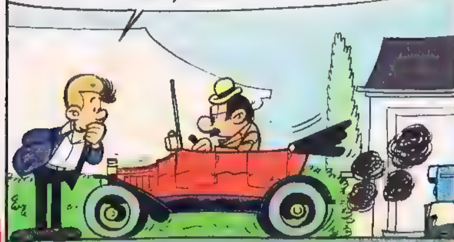

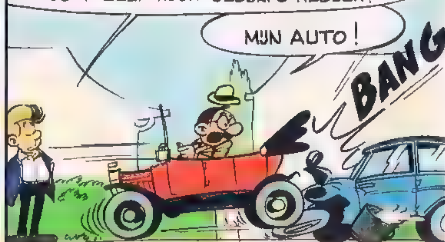

visa voor Cap Kennedy

Willie Lambrecht (links) en Jean-Pierre Legrain (rechts) voor de (andere) LEM in het centrum in Houston.

VEERTIEN dagen geleden verschenen in Robbedoes de belevenissen van de winnaars van onze VISUM VOOR KAAP KENNEDY-wedstrijd tijdens hun reis door de Verenigde Staten. In dit tweede gedeelte publiceren we hun indrukken over Kaap Kennedy en het Centrum voor Bemande Ruimtevaart in Houston.

Willie Lambrecht en Jean-Pierre Legrain hebben de grootste gebeurtenis van deze eeuw, het vertrek van Apollo-11, zelf bijgewoond als vertegenwoordigers van alle Robbedoeslezers. Voor alle Robbedoeslezers proberen ze die onvergetelijke momenten zo goed mogelijk te beschrijven en de sfeer zo goed mogelijk op te roepen.

OFSCHOON onze vliegtuigkaartjes naar Orlando al een maand van tevoren waren besteld, zijn we even bang geweest dat we vóór deze luchthaven zouden stranden. Ergens in een van de kantoren van één van de luchtvaartmaatschappijen moet iemand een foutje gemaakt hebben, zodat we « zoek » waren en alle verdere vluchten automatisch werden afgezegd. Toen bleek dat we wel degelijk daar waren en verder wilden vliegen, was er bij geen enkele maatschappij nog één plaatsje beschikbaar, letterlijk iedereén wilde richting Florida, Kaap Kennedy.

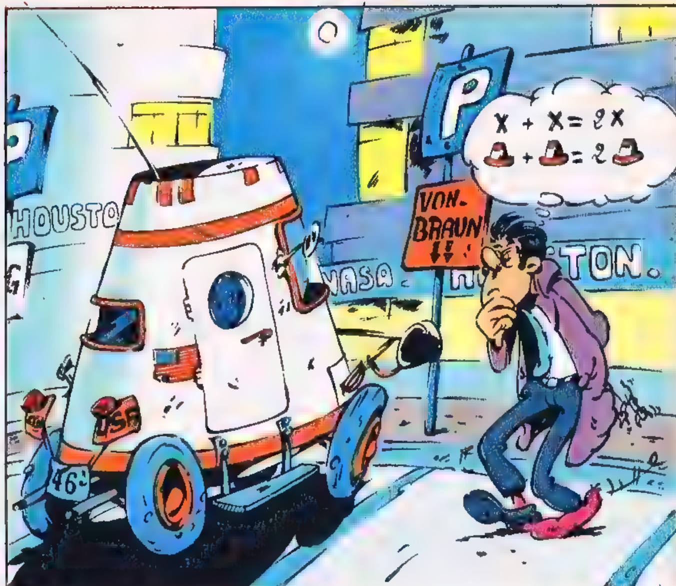
Visa voor Cap Kennedy

Tenslotte hebben we het me veel geluk toch voor elkaar gekregen. We vlogen naar Orlando.

In de luchthaven vonden we er al dadelijk een groot bord « Inlichtingen voor NASA en KAAP KENNEDY ». Je kreeg er een lijstje van mensen die je konden helpen als je iets nodig had — op voorwaarde dat je een gast van de NASA was.

Tot de zeldzaamste dingen tussen Orlando en zijn luchthaven behoorden op dat ogenblik taxi's en huurauto's. Alles wat te huur was en geschikt voor vervoer, was al gemobiliseerd, want dit was de dag vóór het vertrek van Apollo-11. Uiteindelijk vonden we dan toch een taxi voor de 40 kilometer naar ons hotel.

Eén telefoontje naar Kaap Kennedy, een gesprekje van twee minuten, en we hebben een vaag idee van de efficiency van NASA. Ofschoon die mensen daar op dat ogenblik voor zo'n goeie 3.000 journalisten te zorgen hebben, wordt er dadelijk iets voor ons gedaan. We moeten alleen vóór 4 uur 's morgens in het Perscentrum zijn. En

■ Houston : Een NASA-baas gaat uit...

DE WINNAARS AFTEL WEDSTRIJD

De winnaars van het tweede gedeelte van de GROTE RUIMTEVAARTWEDSTRIJD die ROBBEDOES heeft georganiseerd in samenwerking met OMEGA horloges en PHILCO elektronica, zijn bekend. Hoofdprijswinnaars zijn :

Reis naar Verenigde Staten.

1. J.-P. JOURION, Brussel 15.
2. P. LEGAT, Hornu.

Speedmaster Omega chronometer.

3. A. HECQ, Ham-sur-Heure.
4. M. DELVILLE, Brussel 5.

Canonet foto-apparaat.

5. R. DAWLAT, Linkebeek.
6. J. GILMAN, Bois-de-Breux.

Yashica Minister D foto-apparaat.

7. J. DELPORTE, Brussel 18.
8. G. MILEIKOWSKY, Brussel 18.

Omega Seamaster horloge.

9. M. SEYFFERS, Brussel 3.
10. G. LEDOUX, Tamines.
11. J.-F. FRANCART, Luik.
12. D. DE BACKER, Marcinelle.
13. E. GERARD, Auvelais.
14. A. BIGAIGNON, Brussel 4.
15. J. VAN DE MEERSSCHE, Brussel 6.
16. R. DE CRAEMER, Tielt.

Philco transistor.

17 M. LEDENT, Thimister.
18. M. PIRET, Luik.
19. D. GHIJSELS, Deurne.
20. J.-P. GEROME, Hollogne-aux-Pierres.

Sony bandopnemer.

21. P.-H. THEUNISSEN, Watermaal.
22. J. GHIJSELS, Deurne.
23. P. GOOSSENS, Berchem.
24. J.-P. CHARLIER, Gembloers.
25. J.-P. WOUTERS, Marchienne-au-Pont.
26 P. LONGTAIN, Heusy-Verviers.
27. J.-C. MASSON, Jemeppe-sur-Sambre.
28. G. LONA, Seilles.
29. A. BAWIN, St.-Georges-sur-Meuse.
30. M. GOSUIN, Brussel 4.

Tientallen andere prijzen (PHILCO-transistors, SONY-bandopnemers, SWINGER polaroidcamera's, MONOGRAM-maquettes, enz.) zijn uitgedeeld. Alle winnaars zijn per brief persoonlijk op de hoogte gebracht.

Kaap Kennedy is 100 km verderop... We zijn er geraakt. 'n Stukje met 'n taxi zus, met 'n bus zo, nog eens 'n taxi (met zeven mensen erin, allemaal met verschillende bestemmingen, richting Kaap Kennedy), en daar kregen we dan de " badge " zonder welke geen levend mens in de basis binnen mocht. Later zouden we horen dat tienduizenden Amerikanen een lief ding voor over zouden hebben gehad om zo'n badge te bemachtigen...

Een adembenemend monument

In de warme nacht vóór het perscentrum arriveert een heel konvooi buitenlandse persmensen, waar ze hier helemaal niet op gerekend hadden. Je hoort de organisatie tien minuten zoemen, en dan zijn alle problemen alweer opgelost. Alleen filmpjes zijn er niet meer bij. De vorige dagen konden journalisten die niet over een eigen apparatuur beschikten kosteloos kant en klaar kleurenfilms van hun interviews krijgen !

Karel Cavens vertrekt om kwart voor vijf met de bus naar de " Crews Quarters " — het bemanningskwartier, om er de drie ruimtereizigers te fotograferen tijdens die enkele seconden dat ze in levende lijve te zien zijn : als ze in de kiemvrije wagen stappen die hen van hun kiemvrije kwartier naar hun ruimtevaartuig brengt.

Opvallend is wel dat hier, in dit nagenoeg mensenloze gebied, de gloednieuwe wegen helemaal niet kilometers aan een stuk rechtdoor lopen. Steeds opnieuw moet je naar links of naar rechts. Dat komt door de meren en vennen en moerassen.

Bestraald door tientallen krachtige schijnwerpers, inwit en als een monument van onschuld, staat de Saturnus in de verte. Toverachtig zijn de stralenbundels die van hem uitgaan en tientallen kilometer door de duisternis priemen.

Stop. Wachtposten aan de ingang van de basis voeren de controle uit. Maar ook op de basis zelf moeten we nog een hele tijd rijden voordat we arriveren op de plaatsen voor bezoekers.

En nu zit er niets anders op dan te wachten. Een half uur nadat de zon is opgegaan, brandt ze het zweet uit je huid. En op deze vlakte staat geen boom — alleen hoge struiken op de strook naast de perszone — zodat alleen de tribune je wat schaduw geeft.

In dat verblindende zonlicht lijkt Saturnus 5, aan de overkant van de lagune ineens heel wat kleiner dan in de nacht. Maar de spanning stijgt. Het aftellen begint. 11... 10... 9... ONTSTEKING... Bij de Saturnus 5 verlopen er namelijk 8,3 seconden tussen de ontsteking en het opstijgen.

Ineens lijkt de voet van de raket één grote vuurpoel te zijn geworden. Als uit een grote vlammenwerper scheuren de vlammen tientallen meter ver, in alle richtingen. En dan, onrustwekkend aarzelend en traag, komt ze van de grond. Nu gaat het steeds vlugger. En nu horen we ook het razen, sissen en bulderen, want we staan hier 5 à 6 kilometer van de startplaats af, en het geluid heeft al die tijd nodig om ons te bereiken.

Met een dikke witte pluim achter zich gaat de Saturnus nu de lichtblauwe hemel in. Nu is hij weg. Het schijnt dat de toeschouwers hier hebben gejuicht, maar ik heb te intens gekeken om dat te merken. Wat me nu ineens gruwelijk teleur stelt : ternauwernood is de raket verdwenen, of al die mensen lopen gehaast naar de uitgang...

Houston : Trappen van veiligheid

Het Centrum voor Bemande Ruimtevaart is een groep moderne gebouwen waarvan er ternauwernood twee op elkaar lijken, op zo'n 30 km van de stad Houston. Een paar van die gebouwen, 3 of 4 verdiepingen hoog, hebben geen vensters. Ongelofelijk, hoeveel jonge mensen hier werken. Ruimtevaart is een jonge wetenschap...

Al die mensen dragen een badge met een kleurige rand. Geel, rood, en ga maar door. Die kleur wijst op de trap van veiligheid waarop ze staan, op de graad waarin ze betrouwbaar moeten zijn, en ook getest zijn.

In een van die gebouwen hebben de N A S A-mensen een perszaal geïmproviseerd, met aparte hokjes voor de TV-teams van alle mogelijke landen, TV-toestellen waarop je de vlucht van Apollo-11 kunt volgen, een ononderbroken bevoorrading van communiqués en nieuwe gegevens over de vlucht, een auditorium waar ruimtevaartspecialisten het woord komen voeren en een ongelofelijk gewriemel.

Hier, op 'n 1500 kilometer van Kaap Kennedy vandaan, worden de bemande ruimtevluchten geprogrammeerd, voorbereid, en tot in de kleinste details uitgekiend. Hier ligt een terrein waar de maan zo goed mogelijk werd nagbootst, en waar de ruimtevaarders tijdens hun opleiding veel zwaardere karweitjes op te knappen krijgen dan ze op de maan tegenkomen. Hier is ook die geweldige simulatorinstallatie, waardoor alle situaties van een ruimtevlucht kunnen worden gecreëerd door middel van een gestel dat op luchtkussens over sporen glijdt en dat trillingvrij alle mogelijke standen kan geven.

Dit centrum heeft iets heel vreemds. Iets onaards. Al die mensen hier kunnen de indruk niet wegnemen dat je midden in een stuk science-fiction zit.

Daarom kijk je af en toe eens naar boven. Zolang je geen koepel van glas of plastiek boven je hoofd hebt, kun je jezelf geruststellen : hoe on-werkelijk het hier ook lijkt, je bent voorlopig toch nog op onze goeie moeder aarde...

Tekeningen : J.-P. Legrain.
Foto's : K. Cavens.

■ Weer in Europa.
Leve de beschaving...

ze ontdekken een nieuwe wereld en nieuwe albums

die op hen wachten bij hun boekhandelaar

*HERDRUK

DE ZWARTE SMURFEN

Ingenaaid album 4,20 fl • 59 F.

X-15

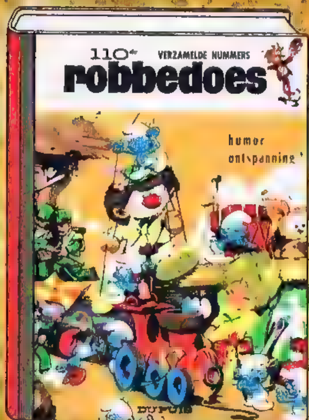
Ingenaaid album 3,40 fl • 49 F.

Ingenaaid album 3,40 fl • 49 F.

Ingenaaid album 4,20 fl • 59 F.

Gebonden album 9,40 fl • 125 F.

Ingenaaid album 3,40 fl • 49 F.

Ingenaaid album 4,20 fl • 59 F.

DE SPANNENDE VERHALEN VAN OOM WIM

'EEN HUISHOUDEN VAN JAN STEEN" HEET DE ZEGSWIJZE. HOE GING 'T ER BIJ JAN STEEN AAN TOE?

JAN HAVIKSZ. STEEN, GEBOREN IN LEIDEN IN 1626, WAS DE ZOON VAN EEN BROUWER, EN WERD HET ZELF OOK. AL HEEL GAUW BLEEK JAN ZICH VOOR DE SCHILDERKUNST TE INTERESSEREN...

HIJ GING IN DE LEER BIJ NICOLAAS KNÜPFER IN UTRECHT, EN WERKTE DAARNA BIJ JAN VAN GOYEN IN 'S GRAVENHAGE (1), MET WIENS DOCHTER HIJ TROUWDE. ZAKENLUI WAREN ZE NIET, EN ZO...

IK KOM VOOR DE BELASTINGEN. ZE ZEGGEN DAT JULLIE VEEL BIER VERKOPEN, MAAR JULLIE GEVEN ZO WEINIG AAN!...

WE VERKOPEN VEEL, DAT IS JUIST MAAR VAN WEINIG KLANTEN KRIJGEN WE GELD TE ZIEN!...

(1) BEROEMD LANDSCHAPSSCHILDER, GEBOREN IN LEIDEN IN 1596, OVERLEDEN IN 'S GRAVENHAGE IN 1656.

DA'S DE LIJST VAN KLANTEN DIE IN BIJ ONS 'T KRIJT STAAN..

!!!

OP ZO'N MANIER KUN JE JE ZAAKJES NIET VLOT HOUDEN. 'N TIJDJE NA DIT BEZOEK...

GEEN STUIVER MEER! NU KUNNEN WE GEEN HOP MEER KOPEN...

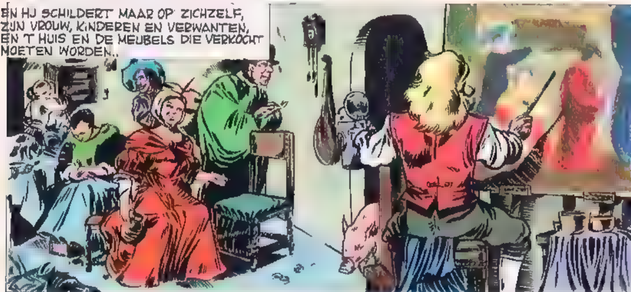
WEL, VROUWTJE, DAN GAAN WE OP DE FLES!

HAAR MAN TREKT HET ZICH HELEMAAL NIET ERG AAN...

'N GOED ONDERWERP VOOR 'N SCHILDERIJ! HAAL DE FAMILIE BIJ ELKAAR, TERWIJL IK VERF AANMAAK...

EEN SCHILDERIJ VOOR DE SCHOENLAPPER

SCENARIO : O. JOLY – TEKENINGEN : FRANZ en CLO

(1) "DE OUDE", LEIDEN 1635 - 1681 (2) LEIDEN 1613 - 1675, LEERLING VAN REMBRANDT, STICHTER VAN DE LEIDSE SCHOOL VAN FIJNSCHILDERS (3 DAGEN OM 'N BEZEMSTEEL TE SCHILDEREN...)

(1) IN HET KUNSTHISTORISCH MUSEUM IN WENEN

FRANS!

DAT WORDT DAN ZIJN TWEEDE MEESTERWERK "DE ZIJDEVERKOOPSTER" (NU EVENEENS IN HET KUNSTHISTORISCH MUSEUM IN WENEN)

vervolg

EEN SCHILDERIJ VOOR DE SCHOENLAPPER

GELUKKIG ZIT NIET VER DAAR VANDAAN EEN ARME SCHOENLAPPER NOG TE WERKEN.
HOOR IK NU NIEMAND ROEPEN? WIE MAG ER OP DIT UUR NOG OP STRAAT ZIJN? HAAL 'NS EEN FAKKEL!

'T KOMT VAN DE GRACHT VANDAAN!

O, DE STAKKER!
ALS IK ERIN SPRING, VERDRINK IK ZELF. TOUWEN, VLUG!

EN EVEN LATER...
GERED!

ZE BRENGEN DE DRENKELING NAAR HUN BESCHEIDEN HUISJE...

...WASSEN HEM EN STOPPEN HEM IN EEN WARM BED. DE DAG DAAROP...
ZE SCHIJNEN ME NIET TE KENNEN. WAT 'N GELUK, ZE ZOUDEN ANDERS WEL GEEN HOGE DUNK VAN ME HEBBEN...
DRINKT U DAT MAAR, MENEER...

EEN PAAR DAGEN LATER IS HIJ WEER OP DE BEEN.
IK HEB JULLIE MIJN LEVEN TE DANKEN, BESTE VRIENDEN, JAWEL...JAWEL! ALS U ER NIET WAS GEWEEST, WAS IK VERDRONKEN. DAT VERGEET IK NOOIT!

EN ALS HIJ WEER THUIS IS...
NU BEGIN IK AAN 'N SCHILDERIJ VOOR DIE GOEIE MENSEN. DE BESTE MANIER OM HUN TE BEWIJZEN DAT IK HUN DANKBAAR BEN...
HIJ WERKT AL ZO NAUWGEZET ALS ZIJN MEESTER EN DOET ER 2 JAAR OVER...

EN OP 'N GOEIE LENTEMORGEN...
WETEN JULLIE 'T NOG VAN DIE MAN DIE IN DE GRACHT VIEL, EN DIE JULLIE HEBBEN GEHOLPEN? DAT WAS IK. IK BRENG 'N SOUVENIR...

O, WAT IS DAT MOOI!
VEEL TE MOOI VOOR ONS. DAT KUNNEN WE NIET AANNEMEN, MENEER!
WEL! JE KUNT ER GELD VOOR KRIJGEN!

DE SCHOENLAPPERSVROUW IS BEDIENDE GEWEEST BIJ DE BURGEMEESTER. ZE GAAT MET 'T DOEK NAAR HEM TOE.
JE BENT 'N GELUKSVOGEL. DAT HEEFT VAN MIERIS GESCHILDERD! DAAR GEEFT MENEER SOTTOS JE TENMINSTE 800 GULDEN VOOR!
DIE KRIJGT ZE OOK. 800 GULDEN WAS IN DIE TIJD EEN VERMOGEN!

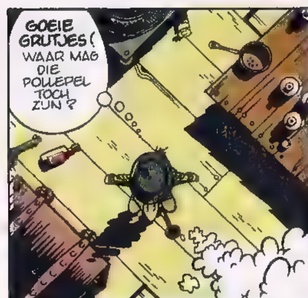

ZO WERD FRANS VAN MIERIS BANG VAN BIER, EN BRAK MET JAN STEEN. HEEL WAT SCHILDERS WORDEN DOOR HUN BIOGRAFEN ALS FLINKE DRINKERS AFGESCHILDERD. MAAR ZOUDEN ONZE SCHILDERS DE WERELD ZOVEEL MEESTERWERKEN HEBBEN KUNNEN SCHENKEN ALS HUN HANDEN HADDEN GEBEEFD?...

einde

de ouwe kibbelaars

HOOP OP HONING...

tekeningen MICHAUD
tekst LECAMUS

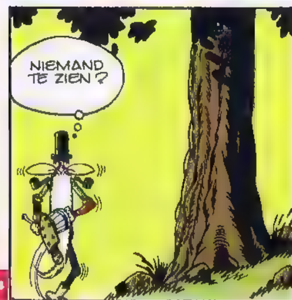

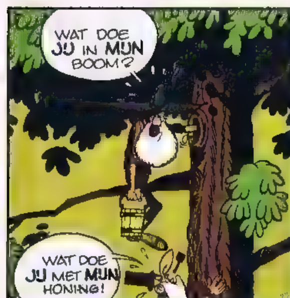

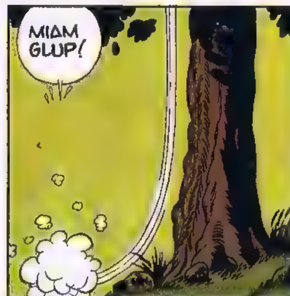

WAT DOE JIJ IN MIJN BOOM?
WAT DOE JIJ MET MIJN HONING!

PARDON! IK HEB DE BOOM HET EERST GEZIEN!
IK HEB DE HONING HET EERST GEZIEN!

JE KUNT 'M TOCH NIET MEE-NEMEN NA JE DOOD?
EN JIJ KUNT 'M ALLEEN MAAR DOOD MEENEMEN!

TERWIJL DE OUWE KIBBELAARS HEERLIJK SCHELDEN KOMT NOG EEN DERDE KENNER LANGS.
MIAM
SLUM
SLUM

MIAM GLUP!

ZO KOM IK EIN-DELIJK 'S VOOR-GOED VAN JE AF!
VERKOOP DE HUID NIET EER JE DE BEER GEVANGEN HEBT!
2A

WAAW!
WAT ONHANDIG VAN ME!
MOOI ZO!

EEN BEER!!
GROOG, SMULSMUL!

GROOG!
DE TAK BUIGT DOOR! LOSLATEN!
LAAT 'M ZELF LOS, EGOIST!

'K HEB JE GEZEGD DAT JE MOEST LOSLATEN!
IK HEB 'M TOCH LOS GELATEN
GROENF?

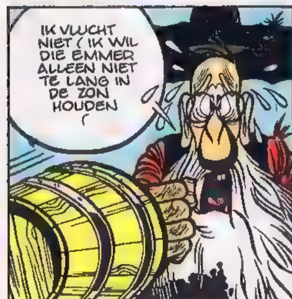

SPLATSJ!
2B

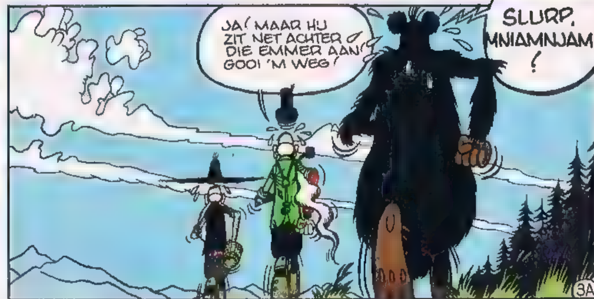
vervolg

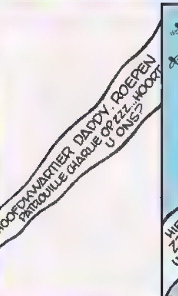

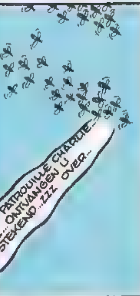

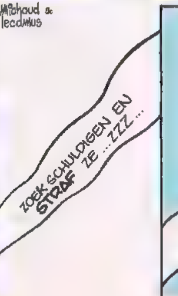

Michaud & Tecdmus

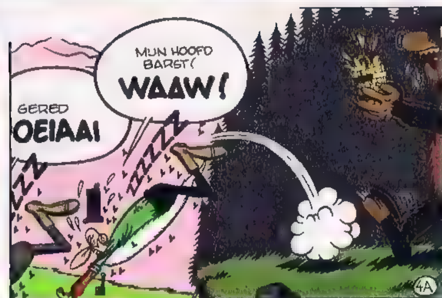

KORT DAAROP..

SLEM SLEM MAIAAM SLURPSLURP MMMMM...

JOUW SCHULD DAT IK... GLUB GLUB DAT IK EEN HOOFD ALS EEN POMPOEN HEB... GLOEP GLUB...

DA'S MOOIER DAN WAT JE VROEGER HAD! ...GLUB...GLOEB ...GLUB.

HALLO DADDY, HALLO DADDY- GAAN DOOR MET ZZZ AANVAL ZZZZ!

EINDE

4B

HOJ!

HOE KOM JIJ AAN DIE HIPPE FIETS! WAT EEN MOORDKAR!

GEWONNEN!

IK HEB MEE GE-DAAN AAN DE SCOUTS DIERENSPOREN WEDSTRIJD!

ZO'N FIETS WIL IK OOK WEL WINNEN! JE HEBT OOK NIEUWE SCHOENEN? OOK GEWONNEN?

NEE, DIE HEB IK GEKOCHT! DE NIEUWE SCOUTS MET STERRENBEELDEN OP DE ZOOL.

WAAR KAN IK ZO'N WEDSTRIJD-FORMULIER KRIJGEN?

DAAR BIJ DIE SCHOENENZAAK. DIE DAAR KUN JE OOK FIJNE SCOUTS-SCHOENEN KOPEN!

GAUW INVULLEN. MISSCHIEN WIN IK OOK WEL 'N BANDOPNEMER, 'N FIETS OF EEN VAN DIE ANDERE MOOIE PRIJZEN!

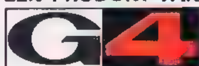
Quiz en Kleur met SCOUTS

Omdat er nu ook Scouts-schoenen en Scouts-laarzen zijn met sterrenbeelden op de zool, organiseert G4 een geweldige wedstrijd met elke maand (sept., okt. en nov.) o.a. bandopnemers, fietsen en radio's als prijzen. Ga meteen naar je Scouts-winkelier, die je herkent aan dit groene raamembleem.

Vraag hem 'n wedstrijdformulier en be-kijk die geweldige Scouts-schoenen met ingebouwd kompas. Je kunt nu kiezen: Scouts-schoenen met sterrenbeelden of dierensporen op de zool, of Scouts-laarzen met sterrenbeelden. Quiz en kleur met Scouts — stuur je wedstrijd-formulier in vóór 15.12.'69. en veel sukses!

EEN PRODUKT VAN

EEN PRODUKT VAN

smul je een

pinda extase

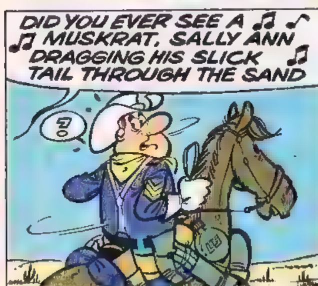
pinda's, ha... in chokola!

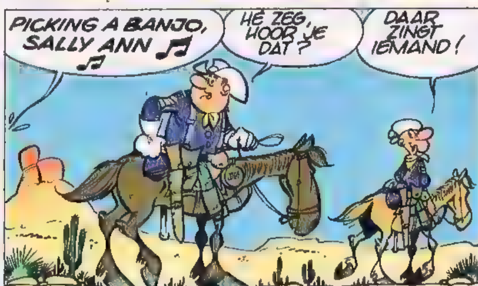
DE BLAUWBLOEZEN

tekst : CAUVIN – tek. : SALVÉRIUS

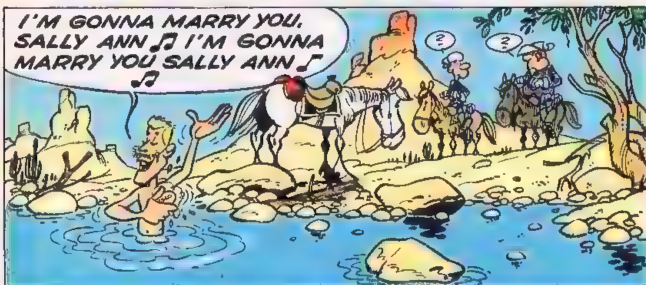

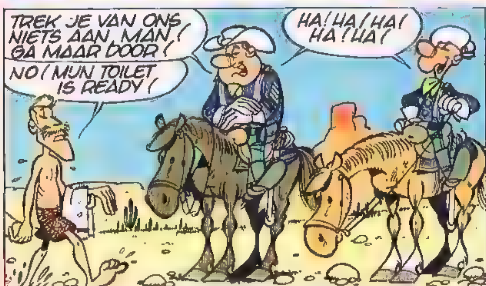

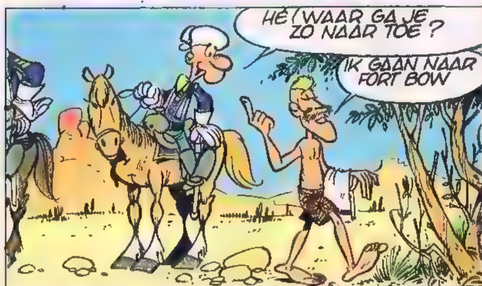

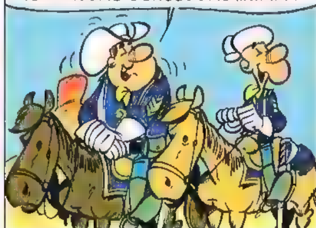

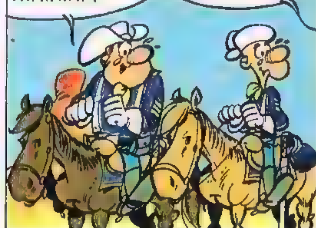

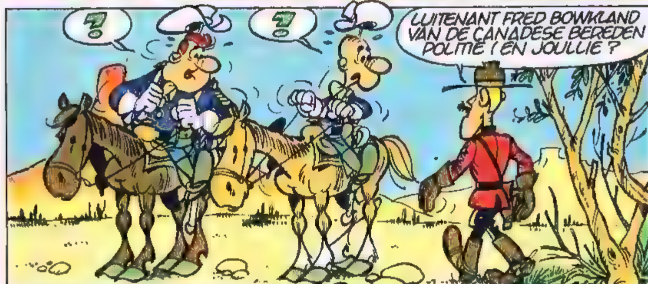

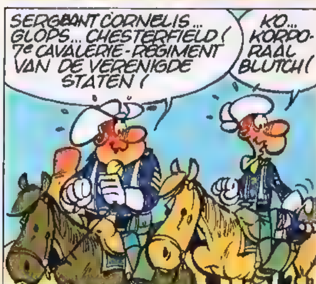

HÉ, WIJ OOK! MAAR ALS JE MET ONS MEE WILT, MOET JE JE AANKLEDEN!

ZEG, BLUTCH HEB JE ZIJN ONDERBROEK GEZIEN? HAHAHA!.. EN DIE MAGERE SCHOUDERS ..HIHIHI!

ZO PLAT ALS EEN PLANK! HIHIHIHI!
ZIEZO, KLAAR ZIJN!

?
?
LUITENANT FRED BOWKLAND VAN DE CANADESE BEREDEN POLITIE! EN JULLIE?

SERGEANT CORNELIS... GLOPS... CHESTERFIELD! 7e CAVALERIE-REGIMENT VAN DE VERENIGDE STATEN!
KO... KORPORAAL BLUTCH!

VEEL LATER...
ZO ZIE JE MAAR WEER... KLEREN MAKEN DE MAN!

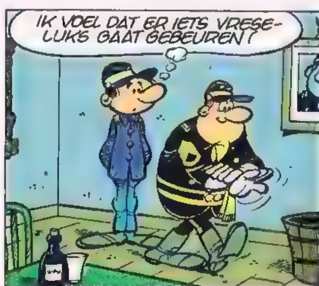

LIEVE NEEF FRED, WAT GEZELLIG DAT JE EEN PAAR DAGEN HIER BENT!
DAT VIND IK OOK, LIEVE NICHT!
...NEEF FRED... GNINGNINGNING POEH!

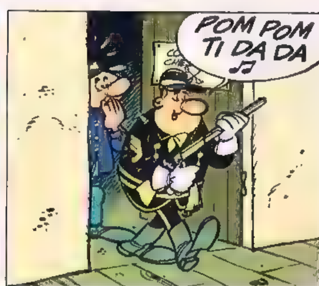

ALS IK ER NAAST DAT STUK VERSCHRIKKING NOG EEN BEETJE KNAP UIT WIL ZIEN, MOET ER IETS GEBEUREN... EN SNEL!

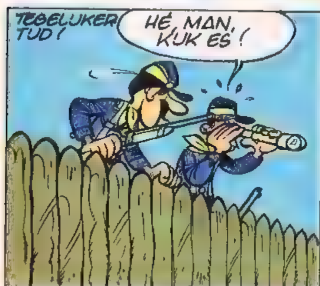

DE VOLGENDE OCHTEND...
WE MISTEN U GISTERAVOND IN DE KANTINE, SERGEANT WAAR WAS U?
OH.. IK HAD EEN PAAR DINGETJES TE DOEN!

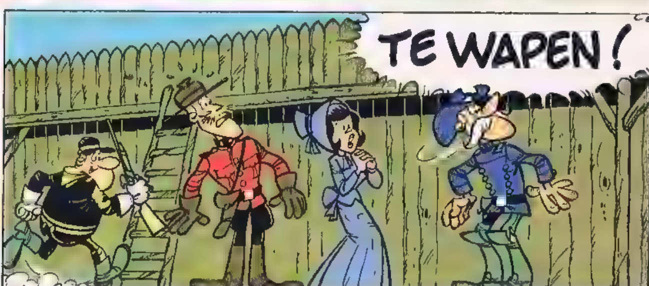
vervolg

U ZIET ERUIT ALSOF U IETS VAN PLAN BENT, SERGEANT!
HEUS?

IK VOEL DAT ER IETS VRESELUKS GAAT GEBEUREN!

POM POM TI DA DA

TEGELIJKERTIJD!
HÉ, MAN, KIJK ES!

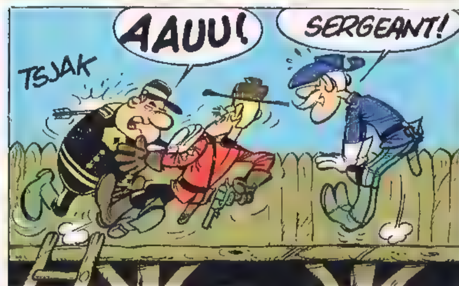

TE WAPEN!

HA! GOEIEMORGEN, SERGEANT!
...MORGEN, LUITENANT!

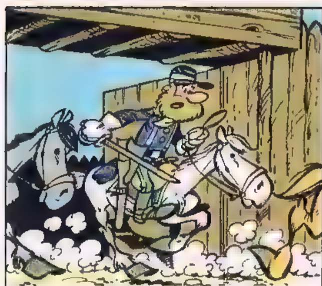

WAT IS ER AAN DE HAND?
DE SCHILDWACHTEN HEBBEN EEN INDIAAN IN DE BUURT ZIEN RONDSLUIPEN!

KIJK UIT! LUITENANT!

DZOOOING

TSJAK
AAUU!
SERGEANT!

BEWAKERS! ACHTERVOLG DIE INDIAAN EN BRENG HEM HIER, DOOD OF LEVEND!

SERGEANT, WACHT! WIJ KOMEN JE HELPEN!
NEEEE! LAAT ME MAAR!
OE REDDEN MIJN LIFE! DANK OE!
SNIK!

WAT ZAL HIJ EEN PIJN HEBBEN!
MMMGNN GNNNNN
TSJJEE!

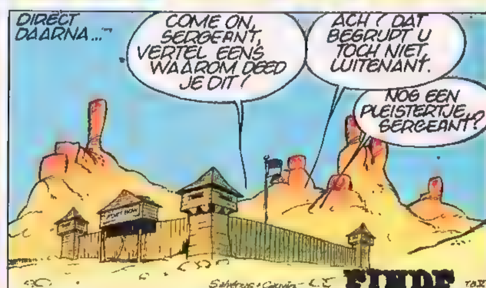
AAAAAH! GNNNNNG POOEEH!
SSNIK!
SSSST

JA! ZE HEBBEN DIE INDIAAN GEVANGEN!
NEE!
JA!
AHA! DIE ZAL ER VAN LUSTEN!

BEN JIJ HET WEER, ZILVERVEER!
WIE IS DAT?
DE GARNIZOEN-VERKENNER!

SERGEANT !!
MIS-LUKT!

DACHT IK HET NIET!
OH!
HAHA HAHA
PLOP

ZO LANGZAMERHAND GELOOF IK, SERGEANT, DAT JE HIER DOL OP BENT!

DIRECT DAARNA...
COME ON, SERGEANT, VERTEL EENS WAAROM DEED JE DIT!
ACH! DAT BEGRIJPT U TOCH NIET, LUITENANT.
NOG EEN PLEISTERTJE, SERGEANT?
Salverius • Cauvin
EINDE

MIJN naam is Harley Dickson en ik ben vijfendertig jaar. Eigenlijk doen die naam en die leeftijd bitter weinig ter zake. Ik geef ze u alleen maar, omdat dit in het verhaal van een persoonlijke belevenis nu eenmaal verwacht wordt. Ik ben geen held en ik voel er niets voor om mijn avontuur nóg eens over te doen, want nooit in mijn leven heb ik zo'n angst gehad. Een moordende angst die me bijna een hartverlamming bezorgde.

HARLEY DICKSON LEED AAN HOOGTEVREES

DIE angst was er al toen ik mijn voet op de onderste sport van de ladder zette, maar echt verlammend werd hij pas enkele minuten later, toen ik uitkeek over de smalle, bijna horizontale arm van de reusachtige havenkraan, die door de felle wind heen en weer werd geschud, ruim vijftig meter boven de grond. Helemaal aan het uiteinde van die kraanarm zag ik de gewonde liggen. Het was op dat ogenblik alsof al mijn spieren verstijfden.

Misschien zult u dat beter begrijpen als ik u zeg dat ik aan hoogtevrees lijdt. De angst om ergens af te vallen heeft mij van kindsbeen af achtervolgd en ik behoor tot die ongelukkige groep van mensen die al duizelig worden als ze boven op een onschuldig trapladdertje staan. Als mijn vrouw me thuis vraagt de overgordijnen op te hangen, weet ik altijd een uitvlucht te bedenken en als de glazenwassers komen (wij wonen vier hoog) wil ik nooit thuis zijn, omdat ik gewoon niet naar hen durf te kijken.

En nu zat ik daar voor die horizontale kraanarm. Het eerste deel van de klimpartij, naar het machinehuisje van de kraan toe, was al erg genoeg voor me geweest. Op de verticale, ijzeren ladder zweette ik al water en bloed. De wind trok aan mijn broekspijpen, en bij elke stap leek hij nog in hevigheid toe te nemen.

Een afstand van vijftig meter, die je verticaal moet afleggen op een ladder zonder leuning kan eindeloos schijnen. Bovendien maakte de instrumententas om mijn hals de onderneming nog moeilijker.

Maar ik kon niet terug, ik mocht niet. Beneden hadden ze mij verteld dat hij Burton heette en naar boven was gestuurd om de kraanarm te schilderen. Hoe het precies in zijn werk was gegaan, wist ik niet, maar door een verkeerd manoeuvre was de arm van een andere kraan te snel op hem toegekomen, waardoor hij een harde slag tegen een van zijn benen had gekregen. Waarschijnlijk was dat been gebroken.

Toen ik de top van de verticale ladder bereikte, was ik buiten adem. Het machinehuisje was leeg en ik stond er plotseling beschut tegen de wind. Meteen kreeg ik het vreemde gevoel alsof ik in een andere wereld was terechtgekomen — een doodse, eenzame en onwezenlijke wereld.

Ik keek door het raampje en meer was niet nodig om mij mijn grote verschrikking te doen beleven. Ik keek namelijk uit over de vrijwel horizontale, maar toch lichtjes stijgende arm van de kraan, die daar voor mij uit stak als een eindeloze vinger wijzend in het niets. En ook boven het niets. Het eerste wat als een vloek tot me doordrong was dat die arm ten allerhoogste veertig centimeter breed was... veertig centimer metalen balken kruiselings over elkaar met ertussen grote, gapende gaten.

Ik wist dat ik niet naar beneden mocht kijken, maar ik kon het niet laten. Diep onder me zag ik de bange gezichten van de arbeiders als vlekjes op een wazige achtergrond. Ik kon hun gelaatsuitdrukking niet onderscheiden, maar ik wist dat die mannen op mij rekenden en dat ik hen niet mocht teleurstellen. Ik was immers de man van de geneeskundige dienst in de dokken van Portsmouth, de "specialist" die eerste hulp moest verlenen telkens als zich in de haven iets voordeed waarbij iemand werd gewond.

Ik beet de tanden op elkaar en verliet het machinehuisje. Weer sloeg de felle wind op me in en het kostte me moeite op het kleine plateau mijn evenwicht te bewaren. Mijn zwarte tas was gevuld met verbandmateriaal en enkele benodigdheden om zo nodig te spalken. Voorzichtig en bevend over het hele lichaam liet ik me neer op handen en knieën — de enige houding die ik kon aannemen om me op de wiebelende kraanarm te begeven.

Hoe moet ik de halsbrekende tocht beschrijven die toen volgde? De wind beukte me bijna van de arm weg, nog voor ik twee meter ver was. Ik klemde me vast en kroop verder, centimeter na centimeter. Mijn handpalmen waren klam en het metalen hekwerk leek wel van ijs gesmeed te zijn.

Onder de arm van de kraan was niets dan een lege, dreigende ruimte. Zo kroop ik in de letterlijke zin van het woord over een smalle richel boven een gapende afgrond. Van het machinehuisje naar het uiteinde van de arm was een afstand van iets meer dan tien meter en dáár lag de man die ik moest helpen.

Ik wist dat het dwaas was, maar eens te meer dwong iets me naar beneden te kijken. Die gevaarlijke drang was sterker dan mijn verstand. Nog altijd zag ik (het leek mijlen van me vandaan) de omhoog gerichte gezichten van de menigte om de kraan. Nog terwijl ik zo naar die sterk verkleinde toeschouwers keek, stak een nieuwe windvlaag op, waardoor de arm van de kraan nog sterk heen en weer werd geschud, zodat ik de aarde onder me zag dansen. Dat maakte me helemaal misselijk. Toen besefte ik pas wat duizeligheid voor een man kan betekenen. Het was of ik van binnen leeg was en alsof in die lege ruimte in mijn lichaam duizenden bijen zwermden.

Ik wist dat ik verder moest kruipen. Onder geen voorwaarde mocht ik rusten. Deed ik dat wel, dan was het vrijwel zeker dat ik zo door de schrik verlamd zou worden dat ik als het ware aan mijn gevaarlijke zitplaats zou worden vastgespijkerd. — "Niet blijven zitten, voortkruipen, voortkruipen!" dacht ik vertwijfeld.

Ik kroop inderdaad, maar het ging tergend langzaam. Bijna onmerkbaar schoof mijn hand iets vooruit, daarna mijn knie, daarna mijn andere hand, daarna mijn andere knie. Door het feit dat ik zo op handen en knieën moest kruipen, bleef ik onafgebroken de afgrond onder me zien. Tussen mij en de dood was nu niets meer, behalve dat smalle latwerk van ijzer.

Hoelang ik zo kroop weet ik niet meer, maar eindelijk was ik dan toch heel dicht bij de gewonde schilder gekomen. Met diens been was het erg gesteld, dat zag ik onmiddellijk, veel erger dan ik had verwacht. Ik zag een stuk been dwars door de huid steken en zo wist ik dat die man daar onuitstaanbare pijn lag te lijden. Ook dat nog, schoot het mij door het hoofd.

Het feit dat de man zo erg leed maakte de zaak natuurlijk nog heel wat moeilijker en bovendien ook gevaarlijker. Je hoeft geen medisch expert te zijn om dat te begrijpen. Ik had ondervinding genoeg om te weten dat mensen die zo in de greep van de pijn liggen vaak niet meer voor reden vatbaar zijn en soms zelfs niet meer weten wat ze doen. In geen geval durfde ik zo maar direct het gebroken been aanraken. De pijn zou dan immers zo verschrikkelijk worden dat de ongelukkige in een kramp zou samentrekken, waardoor hij ons allebei van de arm kon wegslaan.

Tegen de wind in begon ik te praten. Zo behoedzaam mogelijk waarschuwde ik de schilder dat ik geen keus had. Om hem te helpen was ik verplicht hem nog méér pijn te doen. Ik herhaalde het tenminste drie keer, en legde er de nadruk op dat ik veel beheersing van hem verwachtte, daar hij zich ondanks de onmenselijke marteling onbeweeglijk diende te houden, om de eenvoudige reden dat daar onze enige kans lag om levend beneden te komen. Hij brulde me toe dat ik een idioot was, dat er geen tijd was voor praten, dat ik me moest haasten dat hij het niet langer kon uithouden en dat niets hem nog kon schelen.

Mijn eigenlijke werk begon nu. Gevaarlijk balancerend op één hand en twee knieën, slaagde ik erin uit mijn tas een windsel op te diepen om het bloeden te stelpen. De man huilde en kronkelde en plotseling rukte de wind het verband uit mijn hand. Ik zag de witte strook omlaag fladderen, verwonderd dat ik niet zèlf viel.

Ik probeerde het nog eens — nog eens en nog eens. Het was om wanhopig bij te worden, want telkens deed zich iets voor waardoor mijn poging mislukte. Nu eens maakte de man een verkeerde beweging, dan weer deed ik zelf iets fout, iedere keer zag ik het verband de ruimte in waaien. Zo gingen lange, zenuwslopende minuten voorbij.

Tenslotte gelukte het mij dan toch het verband om zijn been te krijgen. Maar het bloed bleef uit de open wonde sijpelen, en ik wist dat het zo snel mogelijk gestelpt moest worden, omdat de man het anders niet zou overleven. Ik voelde zijn huid nu al koud worden.

Mijn vingers waren door het kruipen en de koude verdoofd en verkleumd. Niettemin slaagde ik erin boven de knie van de gewonde een knel-verband te leggen, tamelijk ruw, met de zoveelste strook verband. Gelukkig was dat voldoende om het bloeden te doen ophouden. De man vloekte en huilde en twee keer schopte hij met zijn gezonde been naar me, waarbij ik telkens als door een wonder ontsnapte. Ik probeerde hem te kalmeren, maar al die pogingen bleven vruchteloos. Ik moest nu het eerste verband weer losmaken en het gebroken been spalken.

Het was het moeilijkste werk dat ik ooit heb moeten uitvoeren. De wind beroofde mij van niet minder dan achttien repen verband en ik moest alles met één hand doen. De schilder leek inmiddels wel gek te worden. Hij brulde en schold mij de huid vol, iedere keer dat ik hem aanraakte. Hij wrong zich op de arm en het mocht een mirakel heten dat hij op het smalle ijzerwerk bleef liggen. Keer op keer sloot ik de ogen, bijna zeker dat hij me naar beneden zou gooien.

Pas toen het gebroken been goed en wel gespalkt was, drong het tot mij door dat een nog veel moeilijkere opdracht mij wachtte. Ik moest hem nu naar beneden brengen. Meer dood dan levend begon ik achteruit naar het machinehuisje te kruipen, niet wetend wat me nu verder te doen stond. Toen ik in het huisje even bleef staan om op adem te komen, zag ik jemand de eindeloze ladder opkomen, met een draagbaar op z'n rug gebonden. Ik herkende de dokter.

Ik kan u verzekeren dat het verschrikkelijk was. Voor de tweede keer kroop ik op handen en voeten naar de man toe, ofschoon ik pas enkele minuten tevoren gezworen had zoiets nooit meer te doen. Om mijn middel was nu een touw geknoopt, waaraan ik de draagbaar voortzeulde, die achter mij min of meer in evenwicht werd gehouden door de dokter. Nu ik ruim twee jaar later dit verhaal zit te schrijven, voel ik me weer misselijk worden en breekt het koude angstzweet me uit.

En de ontzetting duurde voort. Toen ik ten lange laatste de

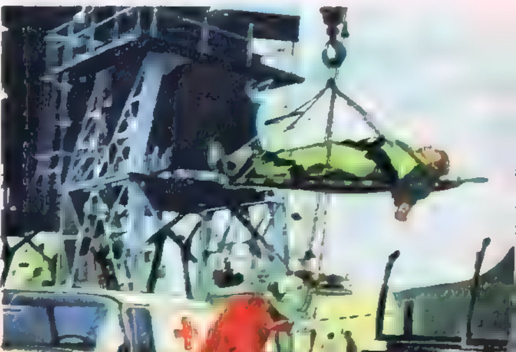
man voor de tweede keer bereikt had, moest ik als een circusartiest over hem heen klauteren, en me op de uiterste rand van de kraanarm omdraaien, om de dokter te helpen de draagbaar onder de gewonde te schuiven. Het was een nachtmerrie. Gelukkig had de schilder inmiddels een morfinespuitje gekregen, zodat hij tenminste kalm bleef... maar meteen ook geen enkele beweging meer kon maken om ons behulpzaam te zijn. Zelfs op de begane grond is het een allesbehalve gemakkelijk karweitje zo'n man in de juiste positie op een draagbaar te krijgen, doch daarboven, op de smalle arm van de wiebelende kraan, was het gewoon heksenwerk.

Soms wordt het onmogelijke mogelijk en dat was ook toen het geval. Hoe ongelooflijk het ook mag klinken, toch kregen wij de schilder op de draagbaar. Vraag me niet hoe we het deden, want dat kan ik u niet vertellen. Ik weet het niet, ik herinner me alleen dat het plotseling zo was. Hij lag tussen ons in en zo konden wij terug. Nogmaals moest ik de hele arm over. Zittend op onze knieën namen we de krukken van de baar in onze handen en schoven die behoedzaam twintig centimeter vooruit, waarna we vlug onze handen opnieuw om de zijkanten van de ijzeren latten sloegen. Dan kropen we zelf twintig centimeter, de dokter achteruit en ik vooruit. Twintig centimeter... Om één schamele meter af te leggen, moesten we die operatie vijf keer uitvoeren.

Toen we dan eindelijk weer op het plateautje stonden, voelde ik me totaal uitgeput. Maar mijn martelgang was toen ook ten einde. De machinist van een andere kraan was er in geslaagd zijn laadkabel tot vlak naast ons machinehuisje te brengen, zodat we niets meer te doen hadden dan de draagbaar aan de haak vast te maken, waarna de gewonde langzaam kon worden neergelaten. Toen ik op mijn beurt beneden kwam, was de ziekenauto al naar het hospitaal vertrokken. Toen merkte ik dat mijn hele pak onder de rode, roestwerende menie zat waarmee de gewonde zojuist de hele kraanarm had ingesmeerd. De verf droop gewoon van me af.

Drie uur later kwam ik thuis. Mijn zoontje kwam op een drafje naar me toe en riep: « Hé, paps, wat zie je eruit... Zeg, er schijnt iets bijzonders gebeurd te zijn. Bij de dokken werd een man gewond toen hij boven op een kraan zat en ze hebben hem eraf moeten halen. Heb je er al iets van gehoord? »

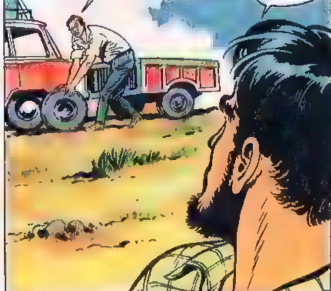
Ik keek hem aan en legde een hand op zijn hoofd. — « Ja, jongen », zei ik vermoeid, « ja hoor, daar kan ik je alles van vertellen ».

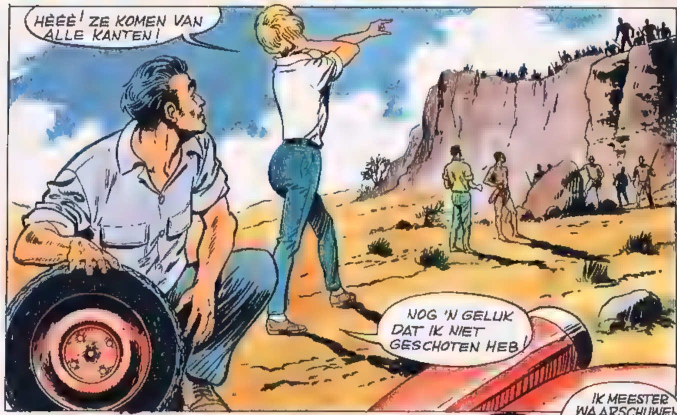

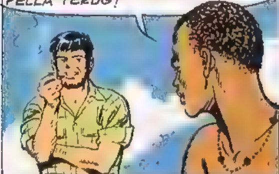
STANY DERVAL

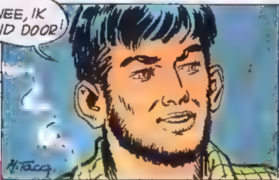

door MITACQ
scenario :
André Beckers

- ANGST IN HET KOA DAL

Stany Derval gaat met de Bosjesmannen praten. Crawley is er zeker van dat dit niets kan uithalen...

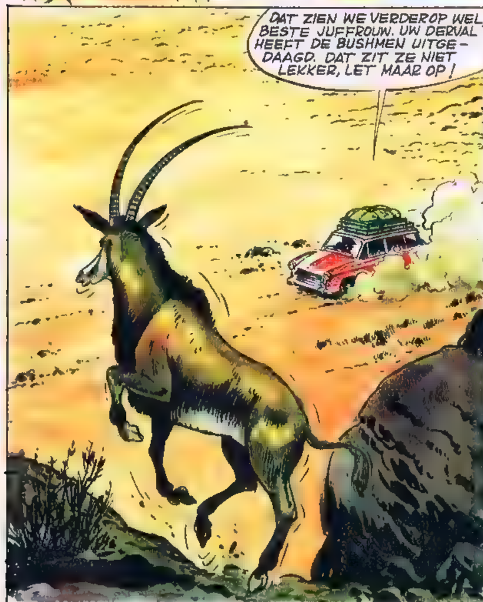

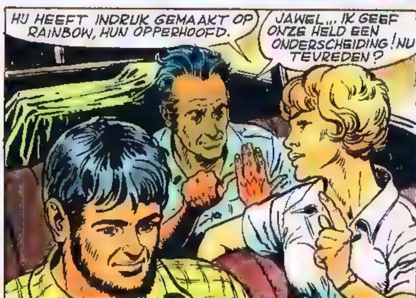

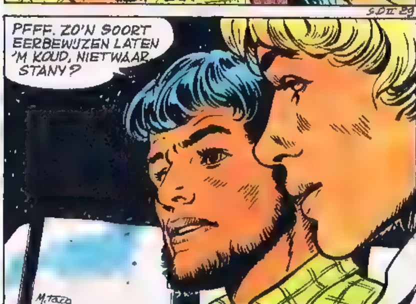

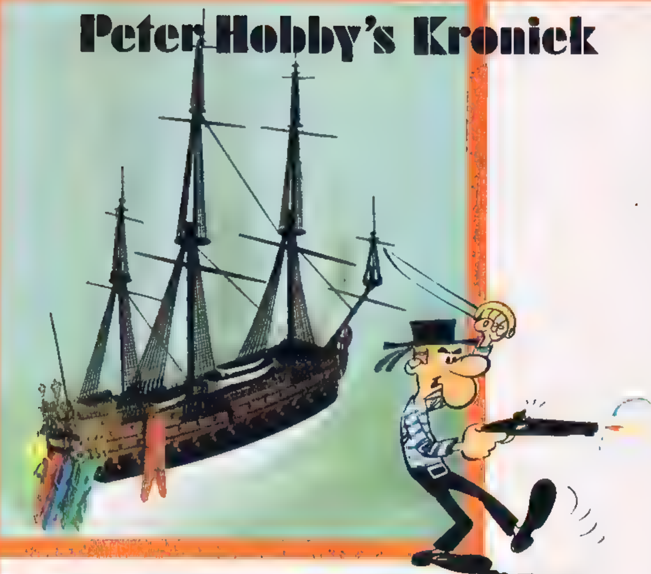

wordt vervolgd

Peter Hobby's Kroniek

PHENIX TE WATER

(2de deel)

JAWEL, het is geen sinecure! Wie al eens een plastiek zeilboot in elkaar gezet heeft, kent het klappen van de zweep, maar voor wie het de eerste keer wordt, die moet er de tijd voor nemen om op het bouwplan alle stukken eerst te herkennen en daarbij niet vergeten dat ze allemaal een gietvormnummer dragen, dus als je ze van hun " takje " losmaakt, moet je dat nummer er tot op het laatste ogenblik op laten zitten. De Heller bouwdoos levert er een bouwvolgorde bij, die goed van pas komt. Om kort te gaan, eerst de romp monteren zoals aangegeven staat, met het tussendek, en dan schilderen. Er zou geen wolkje aan de lucht zijn als het achterstuk maar perfekt op de zijstukken had gepast. De speling die er tussen blijft, moet gedicht worden met Body Putty, speciale mastiek, en dan, als je het geschuurd hebt, moet het gepuimd worden.

De romp

De hele romp, tot en met het eerste reliëf, moet doorschijnend wit worden (de beste imitatie van het oorspronkelijke loodwit). Aartsluiaards kennen natuurlijk het bestaan van Testor's spuitbus glanzend wit. En dan moet de rest pietepeuterig afgewerkt worden.

Het tussendek kun je gerust laten zoals 't is : geen mens die het ziet. Vervelende bijzonderheid : de geschutspoorten van het benedendek zijn dicht. Als de romp kant en klaar geschilderd is, volgen nog deze details : de binnenlijst van iedere geschutspoort moet rood worden, het midden krijgt een matzwart plakplaatje, vierkant uitgeknipt ; in zakje A.B.T. nr. 29 vind je een groot blad zwarte plakplaatjes. Nadat je het hebt laten drogen, prik je in het midden een gat om je te herinneren aan de plaats waar je de kop van kanon nr. 47 moet plakken. Het is werkelijk heel merkwaardig dat boven de geschutspoorten open zijn gehouden, maar die van beneden dicht zijn gemaakt. Bij de ROYAL LOUIS heeft HELLER dit schoonheidsfoutje weggewerkt : daar staan de benedenkanonnen heel eenvoudig op een **dek.**

— De poortdeksels of sluitingen van de geschutspoorten moeten direkt op iedere kanon-" **tak** " geschilderd worden. De montage ervan is één van de laatste handelingen die aan de romp uitgevoerd moeten worden. Ook hier zou het nuttig geweest zijn een foefje toe te passen : een soort kammetje waarop al alle poortdeksels zijn gemonteerd, zodat je maar alle poortdeksels op een rijtje aan de binnenkant hoeft vast te plakken!

— Het bovendek alleen al is een heel avontuur. Zorg er voor dat je de kanonnen van het tussendek stevig vastplakt (het is natuurlijk volslagen nutteloos om de affuit te schilderen). Plaats op het bovendek zo weinig mogelijk stukken ; doe alleen wat lijm op de rompsteunen van genoemd bovendek.

— En voor de rest geldt : het beste er van hopen!

Gelukkig is het **plastiek soepeler** dan je zou verwachten en als je het eenmaal aandurft deze soepelheid uit te buiten, dan is het wel te doen. Oef! Ik zal je zeggen hoe ik het heb aangepakt : ik heb alle onderdelen van dit dek voor later bewaard : benedentrap, ladder, enz. Wat erbij kwam kijken : bijslijpen en bijvijlen totdat alles paste.

Vergeet vooral niet de kanonnen op de achtersteven te plaatsen vóórdat je het achterdek vastlijmt. anders is het te laat!

Verguldsel

Waar je dat precies moet aanbrengen blijft een probleem. Het ontwerp van het Scheepvaartmuseum helpt goed. De plaats van het achterstuk, waar de deuren te zien zijn, moet zwart geschilderd worden. Nadat je het vastgelijmd hebt, moeten de voegen nog verguld worden. De overige details zijn gemakkelijk te verdelen over de dekken. Onder het sloependek valt nog eens de hand van de meester te bewonderen, waar zelfs nog een soort " houteffekt " is opgeroepen in de dekoratie.

Zo'n truuk heb ik eerder al eens bij een schaalmodel van REVELL gezien.

Masten

Let erop dat je masten goed recht op het dek komen te staan, met alles wat erop en eraan hoort. Ik moet er bij vertellen dat als je je masten één keer goed hebt staan, het bovendek met behulp van die masten ook goed op zijn plaats is te krijgen. Maar voor het zover is, moet er natuurlijk eerst weer geschilderd worden. Trouwens bij alle modellen van deze soort schilder je alles voor je het monteert. Bij de Phénix vormt iedere mast een geheel die je ook in zijn geheel schildert, nadat hij in elkaar gezet is.

Touwwerk

En hier zit 'm dan de grootste moeilijkheid. HELLER's oplossing van het machientje voor het touwwerk is onpraktisch. De onderdelen passen niet en wanneer je aan het vijlen of aan het schuren slaat, haal je de aanwijzingspunten weg.

En op de koop toe is het hele zaakje nog te breekbaar ook. De draad hoort goed gespannen te zijn, maar als je dan beneden tot aan de **hoofdwikkeling** komt, breekt het bij het machientje af. Anderzijds, span je de draad niet zo strak, dan hangen ze boven te slap.

En dat terwijl de mastuiteinden van HELLER juist heel dun zijn, zodat een goed en dik touw van een hard soort koord een uitstekende versteviging zou betekenen.

Om er toch uit te komen, kun je het best eerst het binnenste van het machientje verstevigen (met een stukje plastiek dat je lijmt). Gebruik slagerstouw, dat is mooi dun en regelmatig, en een houtlijm die in water oplosbaas is, breng het met een borsteltje aan op je **wikkeling** en blaas dan, zodat zich geen druppeltjes vormen. Als het droog is en voorzichtig geknipt, kun je gaan schilderen. Let op, want de hele sierlijkheid

van je boot staat en valt met het perfekte horizontaal zijn van de dwarstouwen.

Misschien is de beste oplossing nog wel : koop een Royal Sovereign van AIRFIX en gebruik het want en de mastuiteinden daarvan voor je Phénix.

Zeilen :

Plak je ra's maar net hoe het je zint. Eigenlijk wordt de Phénix voorgesteld met wind van achteren of van rechts en voor driekwart van achteren. Even met de spuitbus van Testor mat wit over de zeilen, en je kunt ze uitknippen, één voor één op de rij af, zoals ze aan de mast worden bevestigd. Een druppel lijm aan ieder puntje en ze houden al gereefd of recht, net waar 't hoort. Een miniem beetje lijm aan de bovenkant van ieder zeil is de beste manier om een zeil aan zijn ra te bevestigen. Maar als je dat doet, moet je niet vergeten de lijm later ook te schilderen, anders blijf je het zien. Wat de lijm betreft, moet je Britfix gebruiken of nog beter Humbrel.

Het knelpunt bij het touwwerk van masten, die zo vreselijk dun zijn als die van de Phénix, is en blijft de spanning. Alle touwen moeten met de grootste voorzichtigheid gespannen worden. Als maateenheid is een plastiek wasknijper uitmuntend. Een beetje lijm op iedere knoop of trefpunt van touw en dan laten drogen.

De sierlijkheid van de tuigage is vooral de katrol. Je bootst ze nog het best na door gespleten loden visdobbers te gebruiken die je dan weer sluit met behulp van een tangetje. Span je benedenzeilen aan de achterkant, maar ook van voren, om een lelijke vervorming naar achteren te voorkomen. Overigens zijn er geen problemen. O ja, ik heb matte verf geprobeerd, maar dat is een grote mislukking geworden. Houd je dus maar aan glansverf.

Afwerking

De zeilen zijn helemaal wit, dat wil zeggen veel te wit. Je kunt er bijvoorbeeld om de halve centimeter een draad van dezelfde kleur als je tuigage, zwart of lichtgeel, vertikaal op plakken nadat je ze eerst met vloeibare plastieklijm hebt bestreken. Natuurlijk alleen op de naar buiten gekeerde zijde. Het ernstigste gemis is het ontbreken van zoomtouwen, touwen die dienen om de zeilen te gorden en die op regelmatige afstanden op ieder zeil horen te zijn bevestigd. Op het ontwerp van de Phénix van het Scheepvaartmuseum staan ze allemaal keurig afgebeeld. Ik geloof dat de beste verwezenlijking van dit alles nog een prefab-bedrukking van het plastiek van de zeilen zou zijn geweest, nog voor het gieten, en dan natuurlijk een gietvorm met een meer gedetailleerd reliëf.

Alles bij elkaar is het een verwezenlijking die er, dank zij het detail van de dekoratie, mee door kan en die toch wel een model is om mee voor de dag te komen.

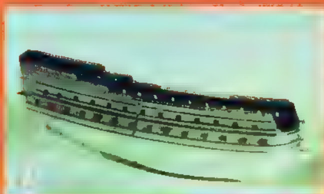
Peter Hobby.

Prijs : 450 BF. - **Schaal :** 1 : 150. - **Afmetingen :** H. 40 cm ; L. 45 cm ; B. 12 cm.

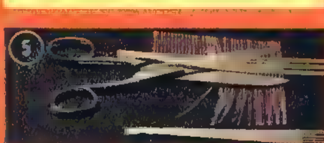

1. De voegen van het achterstuk zijn aangestreken en gepuimd. — 2. De binnenlijsten van iedere geschutspoort worden rood geverfd. — 3. De romp monteren. — 4. Het touwwerkmachientje HELLER. — 5. Het touwwerk voorzichtig uitknippen. — 6. De draden op de hoeken van de zeilen aanplakken (daarna moeten ze geschilderd worden). — 7. De Phénix, vlak voordat de zeilen worden aangebracht. — 8. De Phénix klaar om te water gelaten te worden.

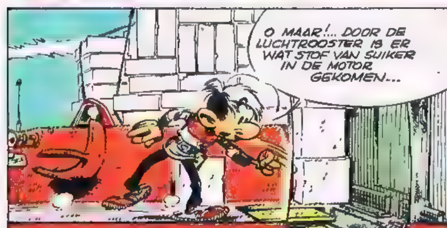

VERDRAAID! DAT IS VREEMD!

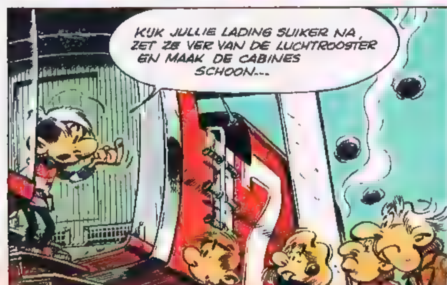

ALLE INSTRUMENTEN ZIJN INGESCHAKELD... DE HANDLES OP "AAN"...

... EN ER ZIT TOCH BRANDSTOF IN! OF ZOU...?

JA!... HOE KAN DAT NOU?
HEBE! DIE VOGELTJES VLIEGEN OP!...
DIE SPRINKHAAN IS HELEMAAL NIET LIEF!

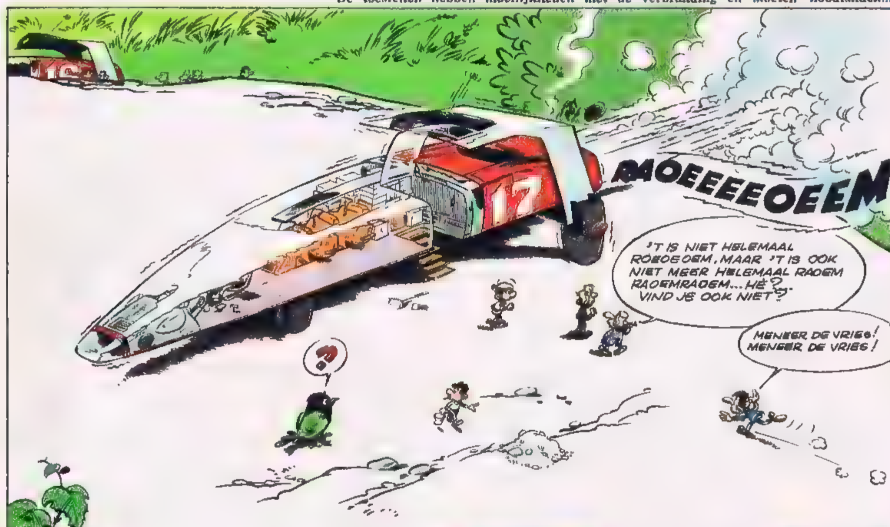

O MAAR!... DOOR DE LUCHTROOSTER IS ER WAT STOF VAN SUIKER IN DE MOTOR GEKOMEN...

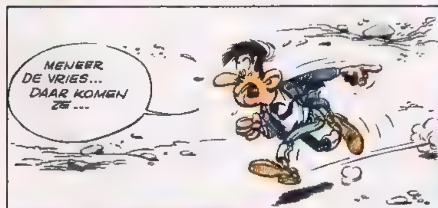

DENK JE DAT...?
IK WEET 'T NIET... MAAR IK HEB ALTIJD GEHOORD DAT SUIKER IN DE BENZINE..

KIJK JULLIE LADING SUIKER NA, ZET ZE VER VAN DE LUCHTROOSTER EN MAAK DE CABINES SCHOON...

SCHIET OP! WE WILLEN HIER GEEN WORTEL SCHIETEN!
OPSCHIETEN! WORTEL SCHIETEN! DAT VIND IK OORLOGZUCHTIGE TAAL!...
SERON.'68

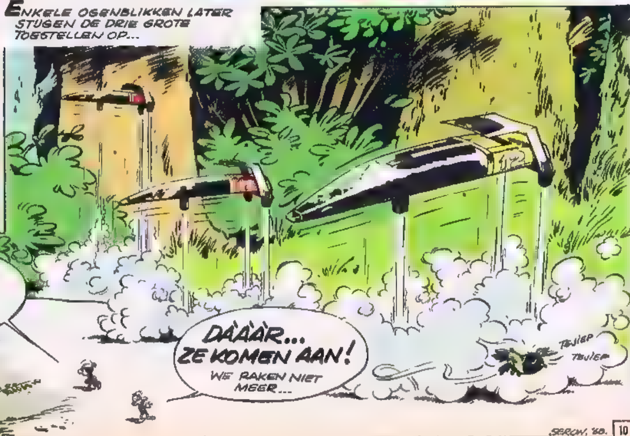
De toestellen hebben moeilijkheden met de verbranding en moeten noodlanden...

SERON '68. 10

wordt vervolgd

Draagbare "BSR-Bruns" stereo-elektrofoon ~~3.450 F~~ 1.975 F + 20 pt.

Punching-ball ~~595 F~~ 375 F + 9 pt.

"Schenk" zweefvliegtuig ~~180 F~~ 90 F + 3 pt.

3 toffe aanbiedingen van BP

En zo goedkoop. Papa kan je een handje helpen om één of meer van deze artikelen te krijgen : hij hoeft alleen maar bij BP te gaan tanken. Voor 100 F benzine krijgt hij 1 punt - voor 1 liter motorolie 2 punten. Daar kan hij ook die prachtige kleuren-catalogus vragen. Met al die fantastische artikelen. Voor iedereen Voor Papa. Voor Mama. Voor het hele gezin.

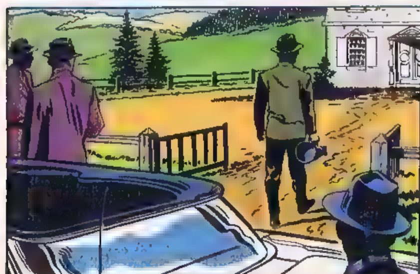
Alle aanbiedingen zijn verkrijgbaar tot 31.12.69 of zolang de voorraad strekt.

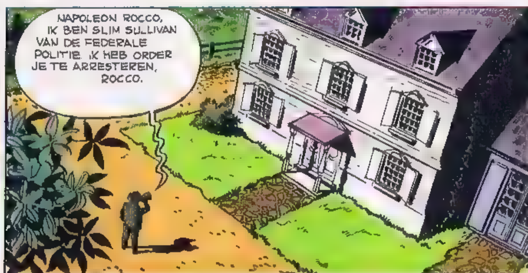
20692 BP 210

JESS LONG

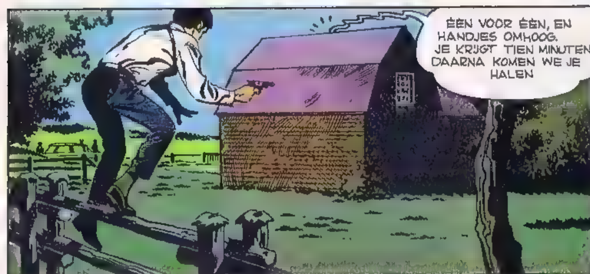

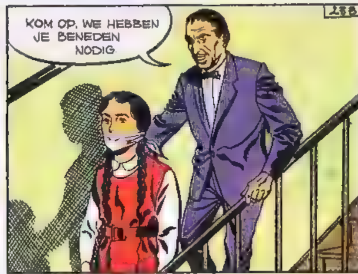

NAPOLEON ROCCO, IK BEN SLIM SULLIVAN VAN DE FEDERALE POLITIE. IK HEB ORDER JE TE ARRESTEREN, ROCCO.

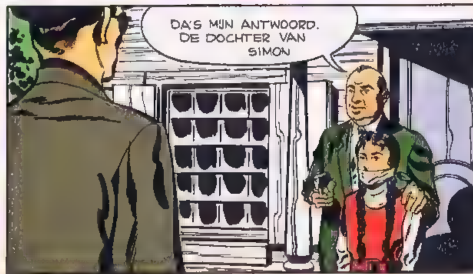

JE HEBT ER ALLE BELANG BIJ GEEN STOMMITEITEN UIT TE HALEN. JE BENT OMSINGELD.
POLICE

KOM LIEVER KALM NAAR BUITEN MET ALLE ANDEREN..
ARTIE, GA DAT MEISJE HALEN

EEN VOOR EEN, EN HANDJES OMHOOG. JE KRIJGT TIEN MINUTEN DAARNA KOMEN WE JE HALEN

238
KOM OP, WE HEBBEN JE BENEDEN NODIG.

VOORDEUR OPENMAKEN, ARTIE

DA'S MIJN ANTWOORD. DE DOCHTER VAN SIMON

IDNAPPING

De mannen van het FBI en de politie hebben het huis van Napoleon Rocco omsingeld...

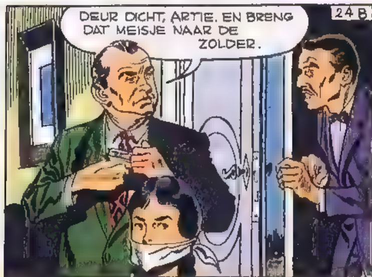

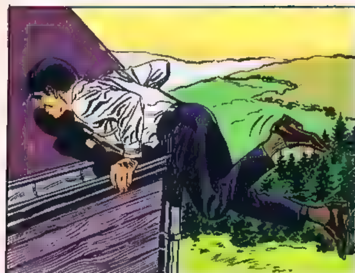
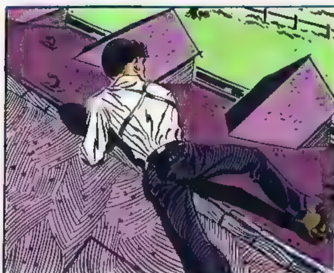

vervolg

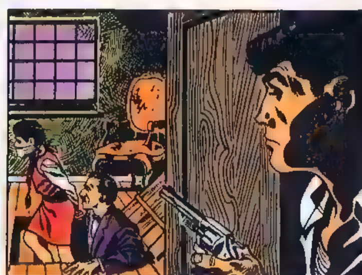
PIROTON : tekeningen ● tekst : M.TILLIEUX

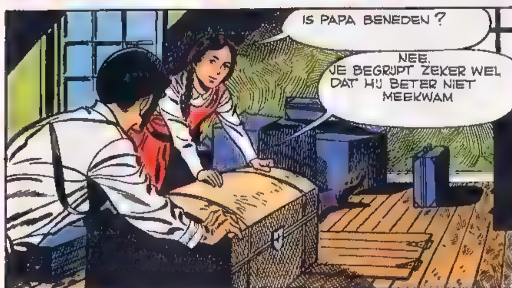

IDNAPPING

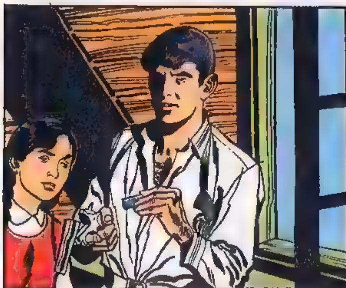

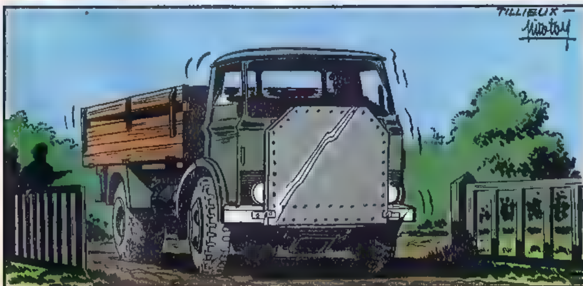

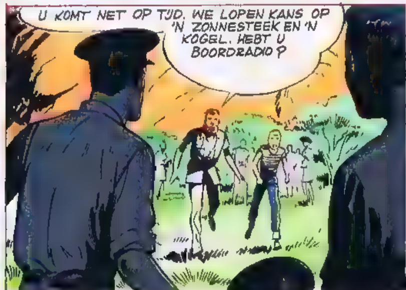
wordt vervolgd

SANDY en HOPPY

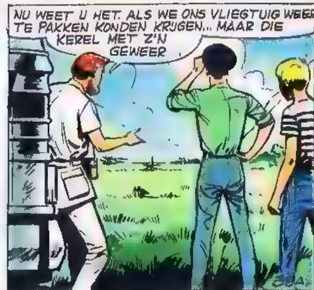
door WILLY LAMBIL

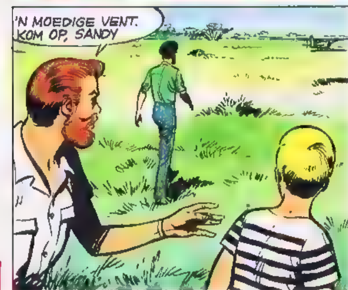

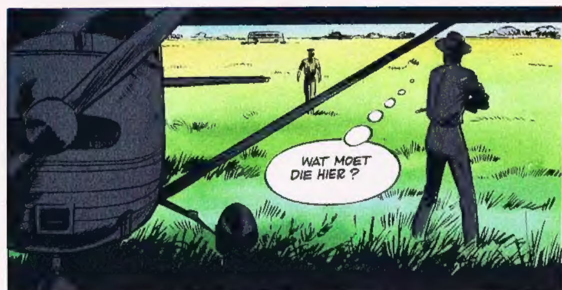

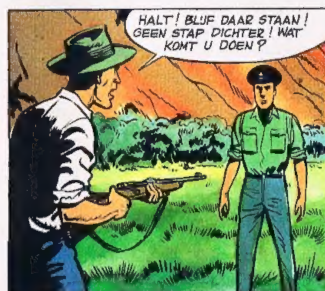

AYERS ROCK

Het zit de bandieten verschrikkelijk dwars dat touristen hen komen storen...

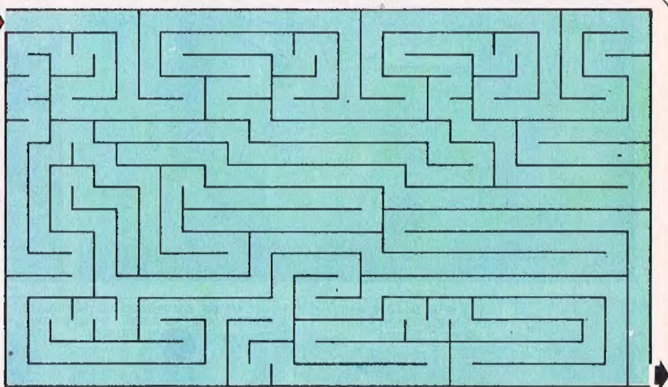
wordt vervolgd

*SPELEN met Dubbel & Dik

TEKENINGEN: GUY BOLLEN
TEKST: CARY PAGE

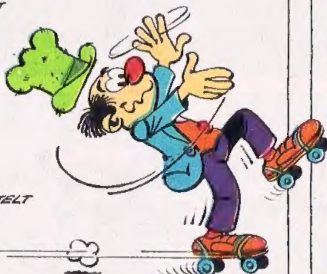

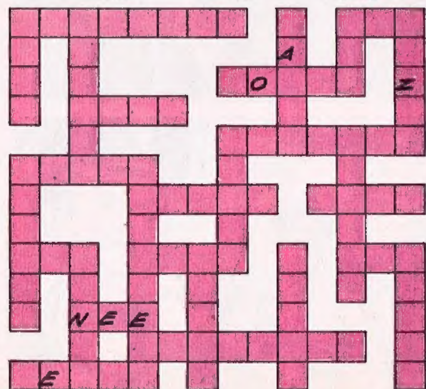

2

HIER EEN WOORDENLIJST DIE JE IN HET ROOSTER MOET ZIEN TE KRIJGEN.

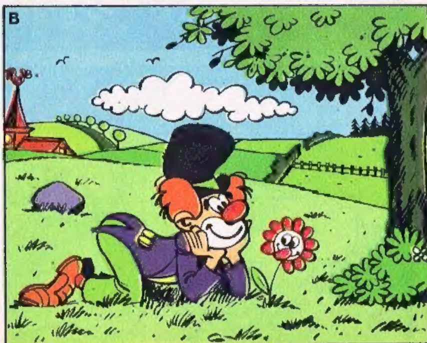
- BATAVEN
- BARST
- BEEST
- BEF
- BLAAS
- BOT
- BRIK
- ELS
- ERGER
- EVER
- FAZEN
- GALLON
- GEEUW
- KORST
- LASTIGST
- LEL
- LENTE
- MEEST
- NEE
- OOGAS
- SOMS
- SOORT
- VORMEN
- WANT
- WEEGT
- WIELTJES
- WORSTELT

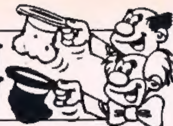

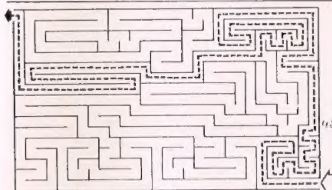
3 WAAR ZITTEN DE 7 FOUTEN IN ONDERSTAANDE KOPIE VAN BOVENSTAANDE TEKENING?

OPLOSSINGEN DER SPELEN

1 Doolhof

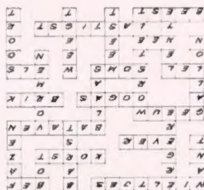

Niet gevonden ? Volg dan de gids maar.

2 Woordrooster

Zo krijg je het in elkaar :

3 Zeven fouten

In de kopie :

1. Heeft de kerkklok geen wijzers.
2. Is een denneboompje weggelaten.
3. Ontbreekt een bloem in de struik.
4. Is een blad van de boom weggevallen.
5. Is de bloem vóór Dubbel een blad kwijt.
6. Is de hoed van Dubbel hoger.
7. Is er één vogel verdwenen.

Bollie en Billie door Roba

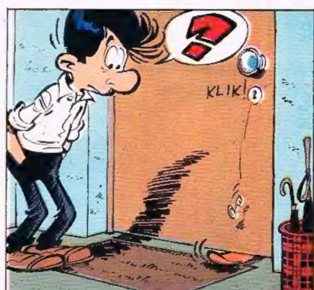

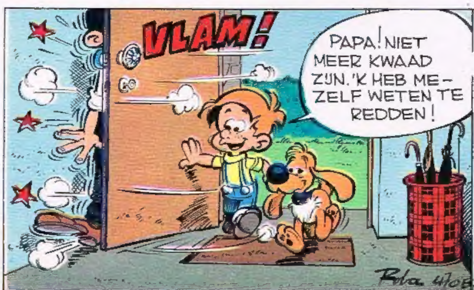

UITGEVERIJ J. DUPUIS, Zonen en Co. - Den Haag, Laan van Meerdervoort 129. Brussel 5, Livornostraat 97.